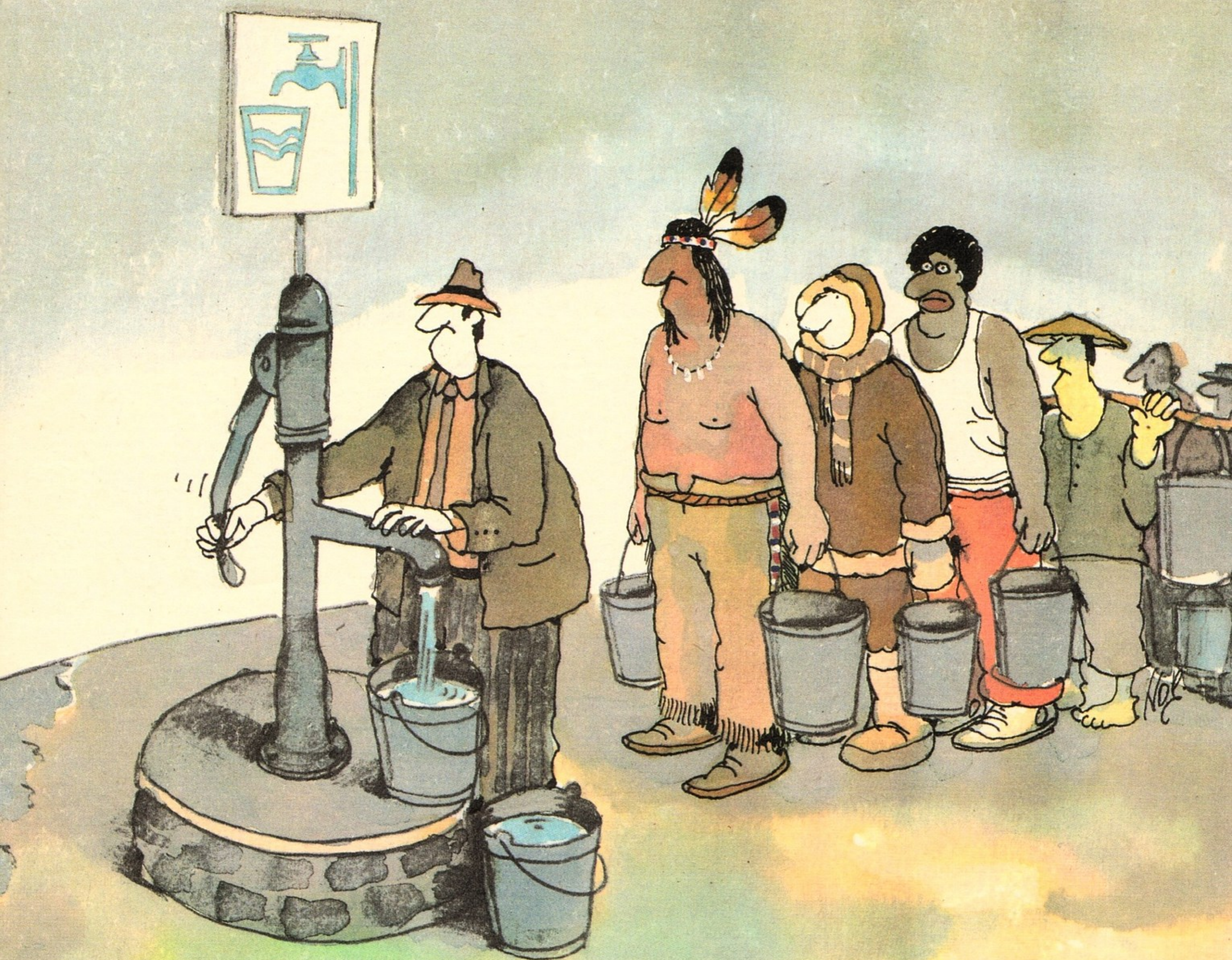

S ÚSMĚVEM JDE VŠECHNO LÍP

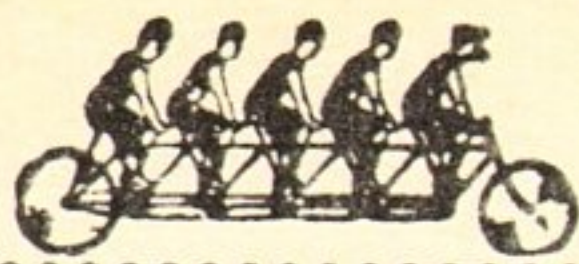
dikobraz

22

SATIRICKÝ A HUMORISTICKÝ TÝDENÍK ● ROČNÍK XLV ● 31. KVĚTNA 1989 ● ČÍSLO 2286 ● CENA 2 Kčs

NOVÁK—SKOUPÝ

Hrrr na DE!

Presyceni centralizací vrháme se na spásnou decentralizaci. Vůbec nic proti ní nemám, vím totiž, že se teď nosí. Jenže, promiňte mně tu smělost, některé jedince zřejmě rozumu zbavuje. Tak si třeba představte, že všechny Priority, co jich v republice máme, si dříve nechaly nakupovat kapitalistické zboží centrálně. To se devizy daly na jednu velkou hromadu, z ní se nakoupilo různorodé zboží a rozdělilo. Každý dostal a na pultech se objevila skromná pestrost. Jenže teď se vážně uvažuje o decentralizovaných nákupech. To prý si každý Prior vezme tu svoji malinkatou hromádku deviz a pojedě sám na nákupy. Jenže ti oškliví kapitalisté jsou obchodníky ve velkém a neprodávají své zboží po desítkách či stovkách kusů. Nabízejí rovnou tisíce. Budou-li muset Priority samy nakupovat, dovezou za těch pár devizových švestek tisícovku dámských šatů jednoho stříhu nebo dva tisíce bund či kalhot nebo tři tisíce botiček na jedno brdo... a ostatní jim už nezbude. Z pultů rázem zmizí skromná pestrost a nahradí ji neskromná jednotvárnost. A přínos takovéhle decentralizace? Napadá mě, že zřejmě poslouží jako vítaná záminka ke služebním „nákupovým“ cestám ředitelů či jejich náměstků na Západ.

ida

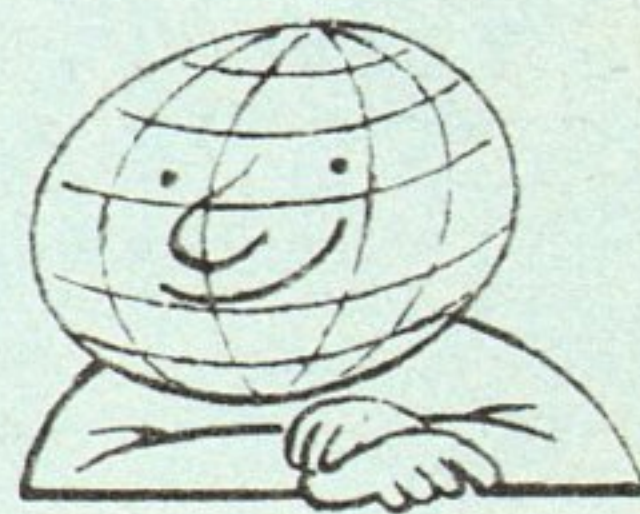
VÁŽENÍ ČTENÁŘI,
budete-li mít štěstí, možná ještě v některém stánku PNS nebo trafice objevíte nový **MAGAZÍN DIKOBRAZU 1/89,** který byl v minulých dnech postupně expedován do všech křajů naší republiky. Budeme potěšeni, zpřijemní-li vám náš humoristický magazín vlahé jarní večery. *Redakce Dikobrazu*

BLÍŽÍ SE SEZÓNA DOVOLENÝCH

(Ze zahraničního tisku)

NÁŠ ČLOVĚK V CIZINĚ...
VZPOMÍNKA NA DOMOV

U NICH I U NÁS

GEORGE BUSH, prezident USA, po téměř pětíměsíčním studiu pronesl projev zaměřený na vztahy mezi Spojenými státy a Sovětským svazem. Měl to být zásadní projev, ale byl to jen projev. Zatímco sovětský představitel položil na stůl přesnou a zdůvodněnou nabídku k dosažení likvidace jaderných sil v Evropě a snížení konvenčních zbraní na nejnižší přijatelnou míru, šéf Bílého domu vytvořil dojem, že Washington by chtěl usilovat o jednostranné ústupky SSSR prostřednictvím tlaku a „tvrdosti“. V USA zřejmě neznají staré přísloví „Hlavou zeď neprorazíš!“

SKANDÁL VE ŠPÁNĚLSKU. V roce 1981 se objevil na španělském trhu otrávený „jedlý“ olej, po jehož požití dosud zemřelo více než 750 Španělů a dalších 25 000 lidí onemocnělo tzv. toxickým syndromem, který u většiny z nich zanechal trvalé následky. Za osm let skončil (20. 5. t. r.) proces vynesením poměrně mírných trestů. Tyto rozsudky vedly k rozhořčení postižených a rodinných příslušníků obětí masové otravy a vyústily ve srážky s policií před budovou, v níž se zasedání soudu konalo. Ani ve Španělsku čas rány nehojí.

N. IVANOV a T. GDLJANEN, VYŠETŘOVATELÉ, SSSR, byli odvoláni z vyšetřování trestných činů úplatkářství v Uzbekistánu. Jmenovaní šířili nepodložené informace o tom, že jim bylo bráněno ve vedení vyšetřování vysoce postavených osob. Všechna fakta se dále zkoumají.

HLAS AMERIKY tvrdil 16. května t. r., že československé úřady nedovolily sovětskému básníku Jevgeniji Jevtušenkovi „udělit vstupní vízum...“ A zároveň konstatoval, že tedy Jevtušenko nebude vystavovat v Praze fotografie ze Sibíře. Co to tedy bylo v dubnu za výstavu v Praze a kdo se to, probůh, za Jevtušenka vydával? Byl mu podobný, hrozný.

BB

Jako by se něco změnilo

Před několika lety nás, motoristy, vyděsili vidinou povinných a pravidelných technických prohlídek. Nakonec téměř vše zapadlo do ztracena. Pochopitelně. Servisy nebyly na patřičné výši a také chyběly náhradní díly. Ale už je tu další iniciativa. Řekl bych, že opět na nepravém místě. Jako by se něco změnilo. Jak radi bychom jezdili bezpečně. Technickými prohlídkami toho nedocílíme. V servisech je stav setrvalý a náhradních dílů je ještě méně.

Pro bezpečnou jízdu potřebujeme hlavně dobré brzdy, mít v pořádku palivovou soustavu a také světla. Brzdové destičky se prodávají pod pultem — a to ještě s velkým štěstím, hadice pro přívod benzínu nejsou vůbec a žárovky také ne. Takže buď nejezdíme, nebo jezdíme nebezpečně a riskujeme. Ale to všichni víme a nepotřebujeme na to certifikát.

Takže — co nejvíc ze všeho potřebujeme. Zajít do Mototechny a koupit si potřebné náhradní díly. Nebo zajet do servisu a nechat si pořádně opravit auto. Ale to zatím není možné. Nechci radit, ale mně z toho vychází jednoznačně, kam bychom měli nejprve zaměřit iniciativu.

JAK PROSTĚ

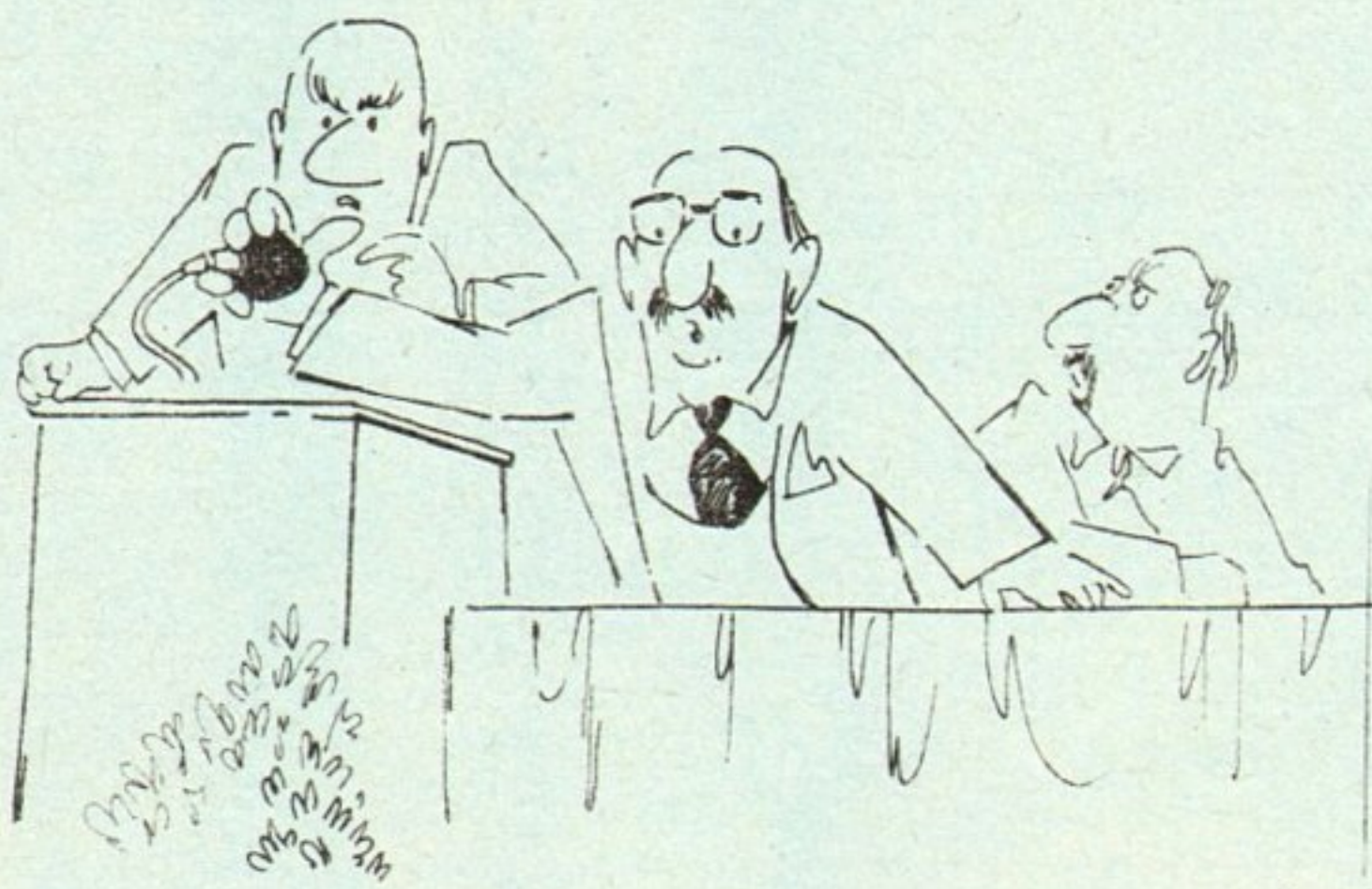
Teorie = praxe a máme to v kapse

Miloš Mareš

PO ŠPIČKÁCH

Byla jsem poučena. Byla jsem vážně poučena o tom, že není radno, ba přímo nemůže se psát o nedostacích a problémech kolem tuzemské zdravotní techniky. A to v zájmu zdraví lidu, soudružno redaktorko! I byla mně připomenuta aféra kolem československé umělé ledviny, kterou vyvolaly a veřejnosti naservirovaly zvědavé redaktorské nosy. Prý se vše doneslo k sluchu zahraničního smluvního partnera, který nám to hned spočítal. Na své kvalitní umělé ledvině přirazil pár penízků navrch. Vidíte, soudružno redaktorko, jak se nevyplácí o těchto problémech psát! Tak jsem poučena. Kolem našich výrobců zdravotní techniky budu chodit po špičkách a ve velkém oblouku. Neb zdraví lidu je mně nade vše!

ida

Bape

„Omluvte poruchu v myšlení diskutujícího.“

POVÍDAL tuhle pan Máslo: „Tak už vidím jedinou cestu, jak konečně u nás zvýšit koeficient směnnosti. Měli bychom do statistik zahrnout školáky. Těch přece chodí na odpolední směnu habaděj!“

dz

SVATÝ TÝDEN JE ZA NÁMI

A kolem nás jsou maturity. Tedy, jak se dříve říkalo — zkouška dospělosti. Mějme za prokázáno, že většina absolventů maturitu udělá. Zda se stanou dospělými, to nezáleží ani tak na nich, jako na nás, kteří už dospělými jsme. A hlavně na rodičích. Byť byl potomek čerstvý maturant, je to stále dítě svých rodičů a obvykle u nich zůstává. A dítě bude obskakováno, živeno a ochraňováno tak jako dřív, byť by bylo úředně dospělé s volebním právem. A většinou se na něm nebude nic chtít. Za čas se bude samo divit, že se mu život nějak nevyvedl — zvláště když vstoupí do stavu manželského. Pak si totiž nebude dělat, co by chtělo, ani s penězi, ani s ničím jiným. Dost se jich rozvede a další budou nešťastní. A dalo se to možná udělat líp. Co takhle nechat čerstvého dospělého, ať se sám postaví na vlastní nohy? Protože, jen tak může poznat, že život je těžký, ale dá se dobře žít.

-cha-

CHCETE se smát, i když vám bude o dovolené pršet? Navštivte výstavu kresleného humoru Josefa Pospichala. Výstava je otevřena do 4. června ve výstavní síni v domě čp. 1 KLATOVY.

Josef Pospichal

„Jeničku, Mařenko, pojďte se podívat, že ve světě není nic zadarmo.“

ZÁVOD MÍRU BEZ PROFESIONÁLŮ, PROFESIONÁLOVÉ BEZ NÁS!?

Největší světová etapová amatérská soutěž cyklistů měla na kahánku. Záměr, učinit z ní letos závod Paříž—Moskva za účasti profesionálů, nevyšel a tak zůstala zachována krásná tradice. Prestiží Závodu míru to ovšem nepřidalo, stejně jako sportovní úroveň letošního ročníku.

Reprezentantům ČSSR byla dána zcela nová motivace: „Kdyby někdo získal v celkové klasifikaci medailové umístění, pak vedení cyklistiky bude při zájmu závodníka podporovat jeho přestup k profesionálům bez ohledu na věk.“ Uvedl před startem předseda svazu Vladimír Holeček. Ani to nepomohlo. Naši cyklisté byli většinou aktivní jen na trati, když ještě nejlepší doopravdy nezávodili. A tak jsme zůstali bez etapového vítězství. Zasluhou časovky bylo nakonec čs. družstvo třetí, v jednotlivcích Lipták pátý, Vašíček desátý atd. Na skutečný úspěch při Závodu míru musíme nejméně další rok čekat.

-an-

PRAŽSKÁ PĚTKA

Spontánní závěrečný potlesk jest v biografu výjimkou. Nicméně ozval se po skončení filmu režiséra Tomáše Vorla **Pražská pětka.** Snímek dovoluje si představit dychtivému divákovi pět pražských divadel. Divadlo pantomimy **Mimóza** se prezentovalo groteskou **Směr Karlštejn,** jež popisuje povinné rodinné výlety, kdy zúčastnění horlivě ničí sebe samé, načež závěrem výletních muk jest celá rodina v sádře. Výtvarné divadlo **Kolotoč** dalo k lepšímu historii nazvanou **Bersidejsi,** jež stěžovala si na nadměrný spěch a shon. Recitační soubor **Vpřed** poté obec diváckou zaujal **Oldovým** večírkem, kterýžto příběh v řeči vázané pojednával o příkladném pracovníkovi **Oldovi,** jenž se na každém kroku setkává s negativními jevy, ovšem jeho křišťálově čistá duše stále vzdoruje a vzdoruje... O výstup předposlední s názvem **Barvy** postarala se baletní jednotka **Křeč.** Oči diváckovy nemohly se nasytit tance a hlavně barev, nad nimiž málokdy se zamýšlíme, barev jemných a klidných, barev vzpurných a agresivních. Příběh závěrečný v provedení divadla **Sklep** nesl jméno **Na brigádě.** Charakterizuje jej jako mimořádně zdařilou parodii na léta padesátá, kdy skupina shodně oblečených brigádníků vstupuje se zpěvem na rtech do slavnostně vyzdobeného autobusu a autobus odváží brigádníky do vsí, kde pak tito stále se zpěvem na rtech pomáhají rolníkům, kteří rovněž zpívají. A do zpěvu je i přítomným divákům, poněvadž zase jednou shlédli dobrý český film.

Eva Michorová

NEMUSÍTE SE MNOU SOUHLASIT

● Američan se dopustil v Itálii dopravního přestupku. Policista ho zastavil a přikázal mu, aby udělal písemné prohlášení o svém přečinu.

„Vždyť já se italsky sotva domluvím,“ bránil se turista.

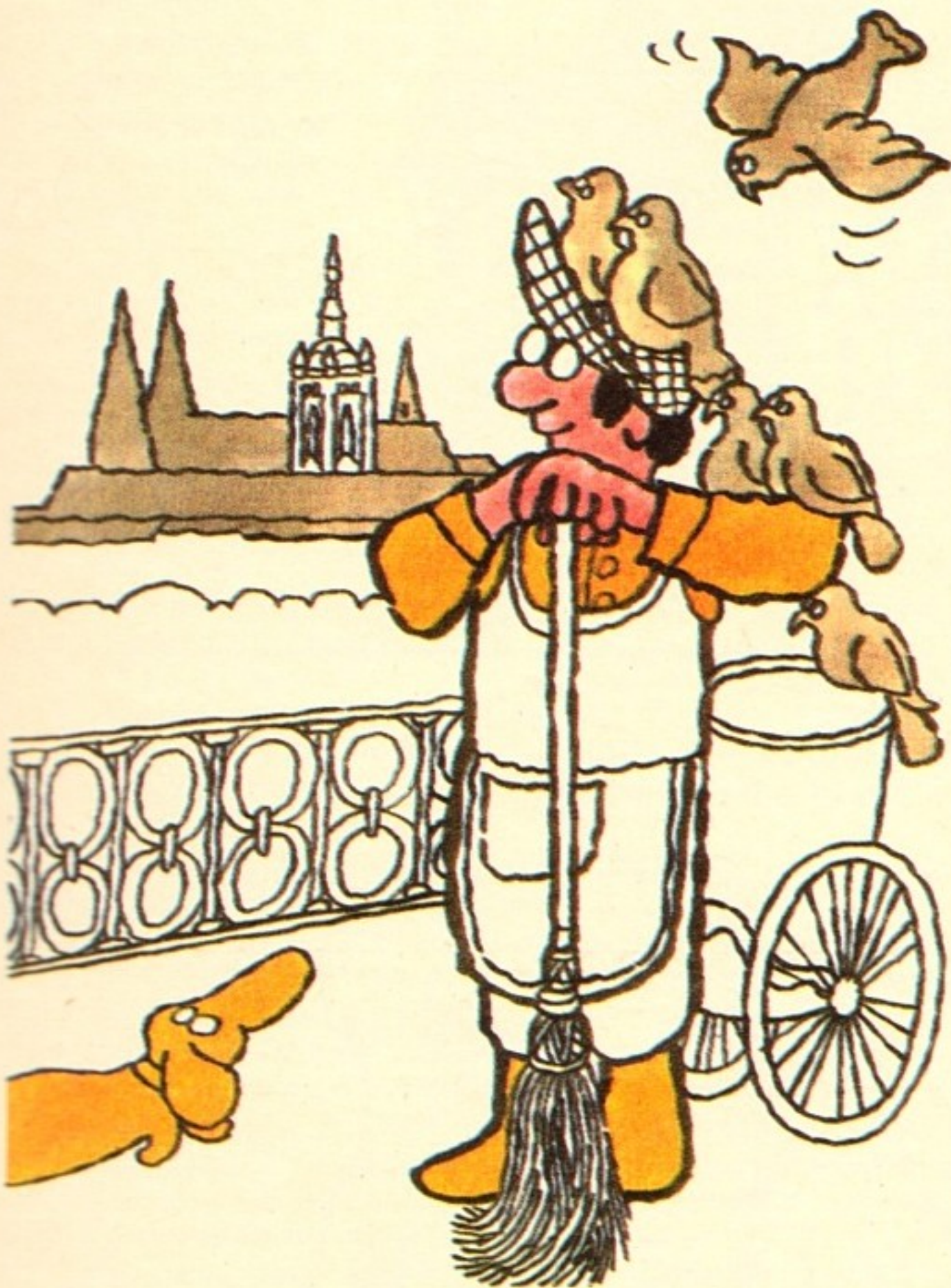
„V tom případě vás musím zadržet!“

„To mi raději dejte papír, zkusím to.“

Američan papír přeložil a vsunul do něho desetidolarovou bankovku.

„No vidíte,“ povzbudil ho policajt.

„Prý neumíte psát italsky a polovinu už máte hotovou!“

Bohumil Ceplecha

Gang mladistvých vandálů, z nichž nejmenší se ještě počurává, zdemoloval ve svém volném čase po Večerničku rodnou mateřskou školku. Stalo se to u nás a následky jejich přičinění ukazovali i na televizní obrazovce. Fuj, posránkové! — zazněl pohoršený hlas naší vzorné budovatelské generace.

Všechno je ale relativní.

V americkém státu Colorado, jak je ostatně v tamním kraji zvykem, řádl už dva roky nepolapitelný maskovaný bankovní lupič. Nedávno přepadl peněžní ústav v Longmontu, s pistolí v ruce držel v šachu pokladníka a upláchl s tučnou kořistí na závodním bicyklu. Poplašné zařízení však výjimečně fungovalo a pachatel byl po krátkém stíhání zadržen motorizovanou policií.

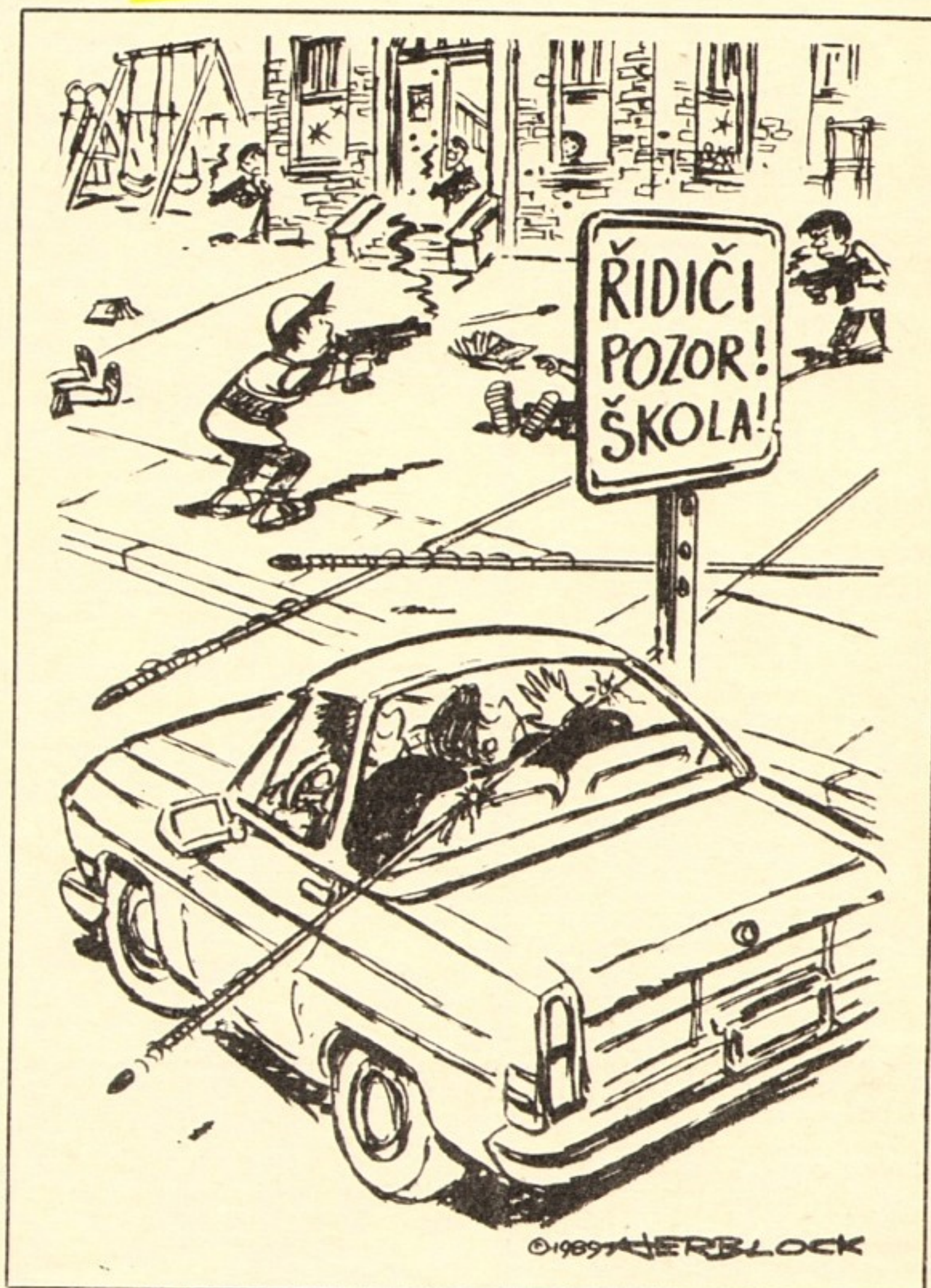
Při identifikaci se zjistilo, jak se jmenuje a kde bydlí, a že mu letos v květnu bude 82, slovy dvaosmdesát let.

Cílý stařík! A to podle jedné dosud neověřené verze by i tentokrát unikl nebýt toho, že se mu fousy zapletly do předního kola.

Jak říkali naši dědové: Hochu, co se v mládí naučíš...

(vT)

To je dnes mládež!

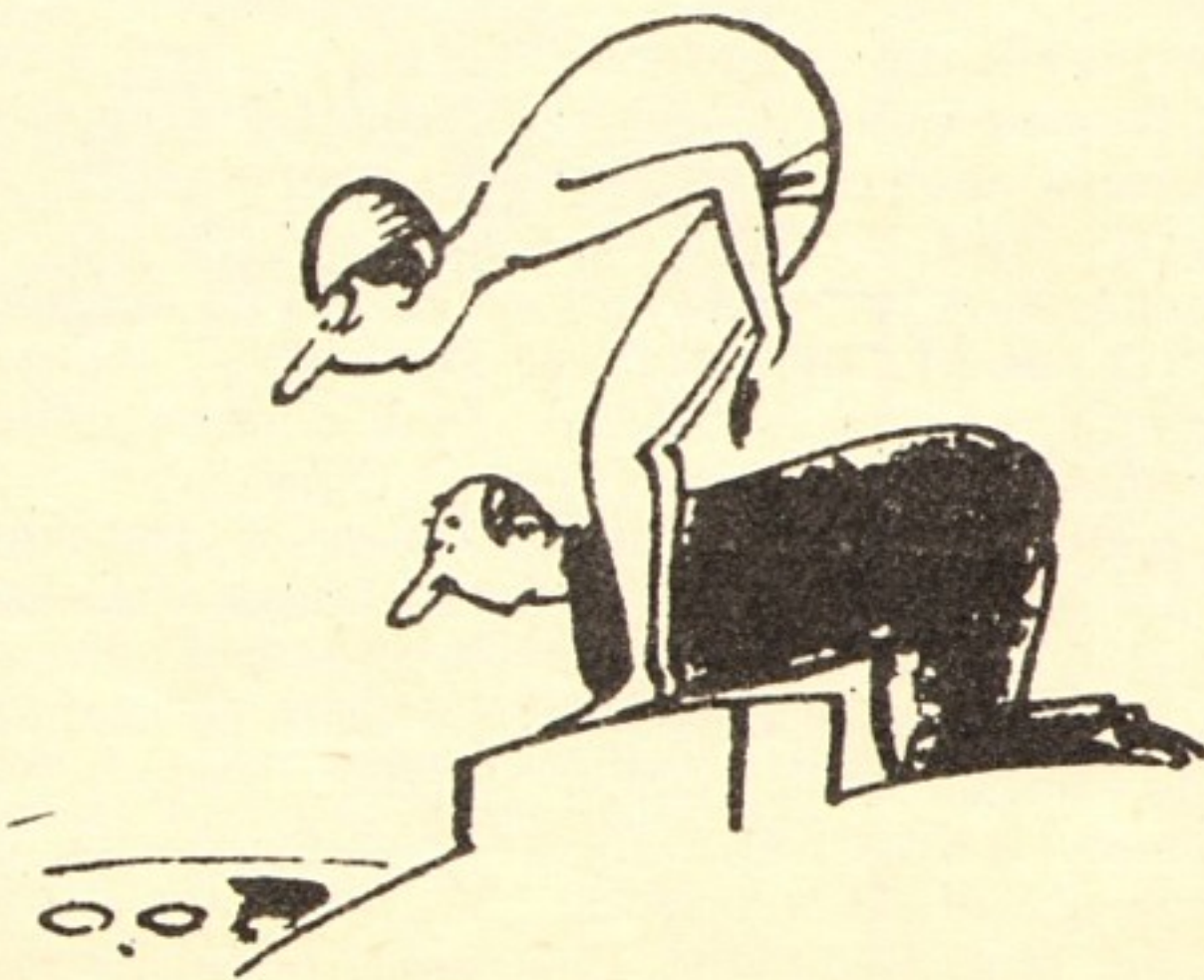
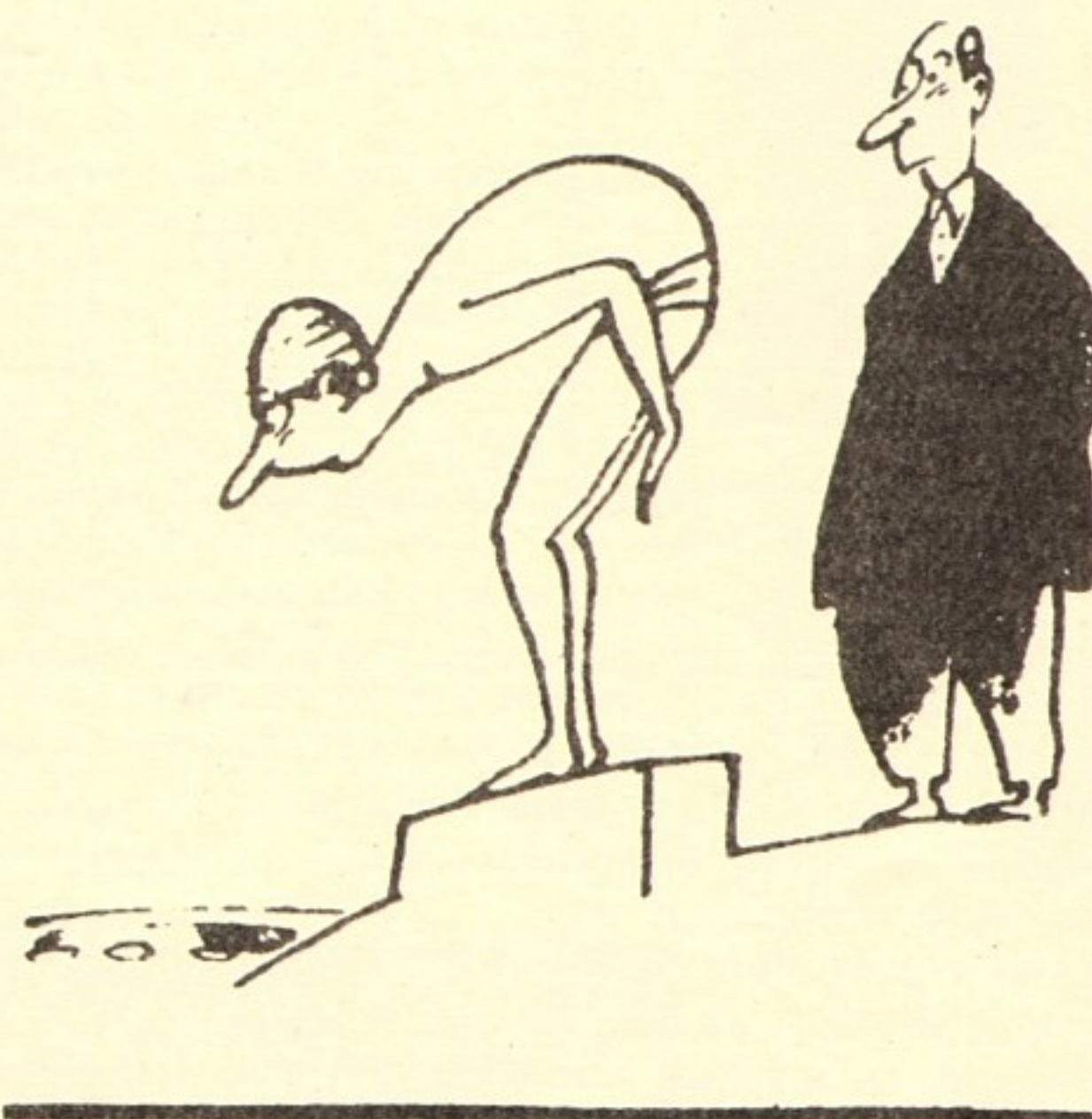

©1989 HERBLOCK

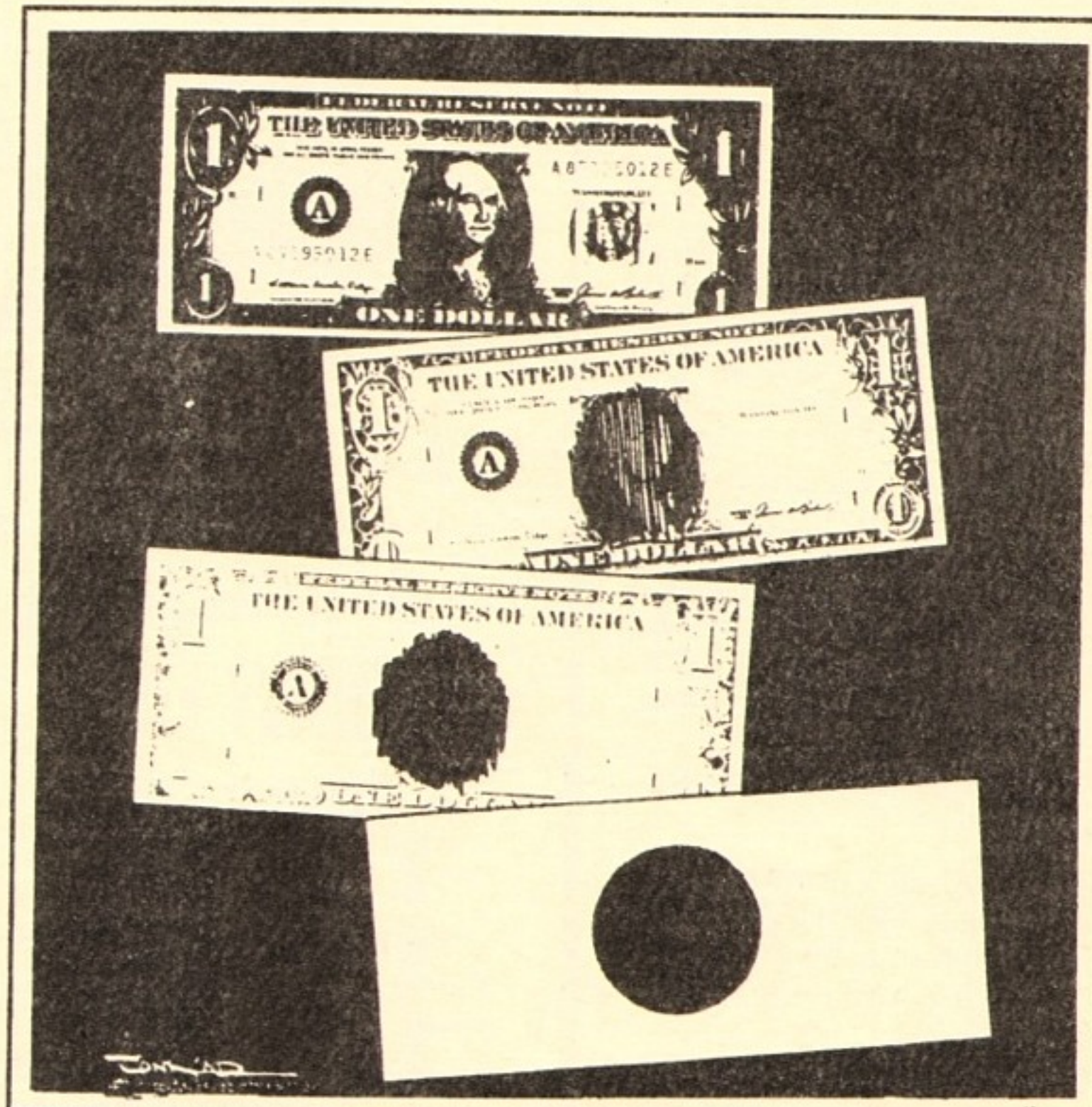

Neprakta—Svandrlik

„Jó, mládenci, — buď jsem krátkozraký, nebo je ta krajina zdevastovaná všude!“

Pavliha, Jugoslávie

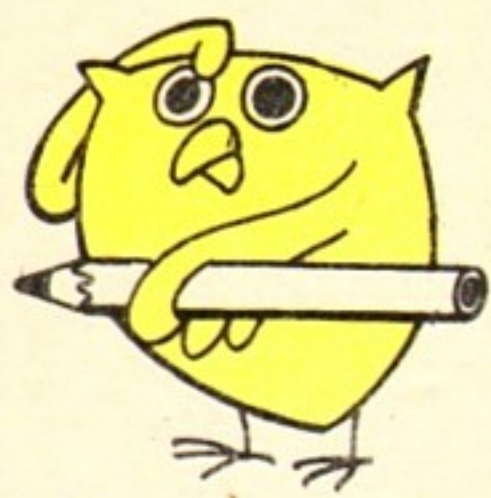
ZÁPAD A VÝCHOD SLUNCE

Conrad, Los Angeles Times, USA

● Lord Morley se ubytoval v přepychovém pařížského hotelu. Sám majitel ho večer upozornuje:

„Kdyby vaše lordstvo cokoliv v noci potřebovalo, stačí zazvonit a přijde pokojská.“

„To je vynikající,“ pochvaluje si lord, „ale nemohl bych ji nejdříve vidět?“

KÝHO VÝRA

● Titulek z Jihočeské pravdy (21. 4.): **KÁZEŇ A DISCIPLÍNA U VŠECH Lepší inzultace nebo facka?**

● Lidová demokracie (19. 4.): Ale teoreticky stále můžeme získat 8 bodů, což kujemby stačilo na finále. **Kujemba, nestačilo!**

(Prémii 50 Kčs získává M. Masar z Brna)

● Svobodné slovo (20. 4.): Záměry jsou to tedy bohulibé a bylo 90 let od svého předseda MOV J. A. Samaranch. **Howgh — dopsal jsem...**

● Práce (18. 4.): **NÁRODNÍ DIVADLO** v Praze oznamuje, že pro náhlé onemocnění v souboru opery uvádí 19. ledna... Toscu... **Perspektivně vypukne epidemie chřipky.**

● Lidová demokracie (24. 4.): NVP věnuje postupnému zlepšování hlubokých poměrů značnou pozornost. **Především mimomanželských.**

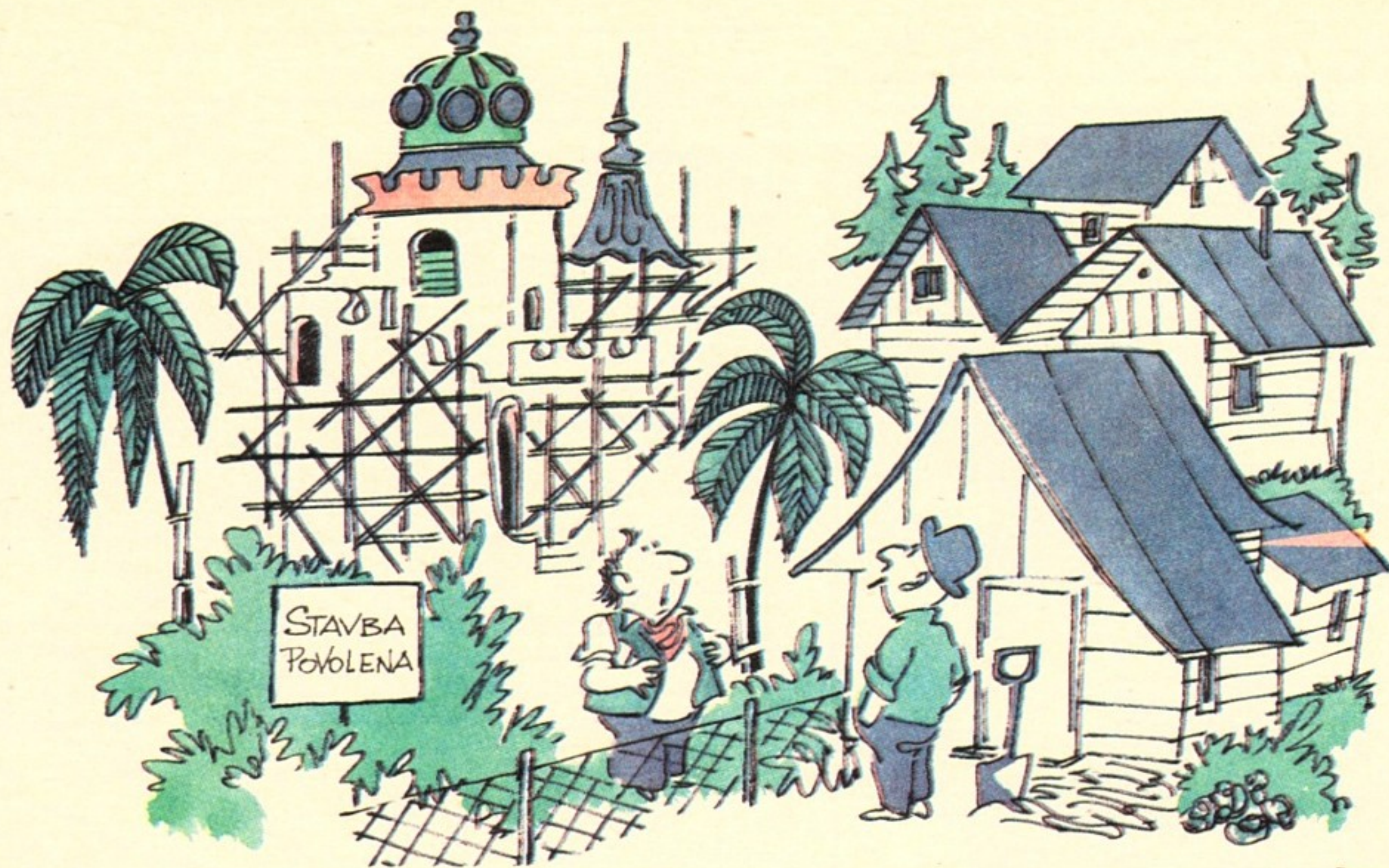
● Pochodeň (22. 4.):... došlo v Jakutské autonomní republice na Sibiři k zaměstnání, jehož síla v epicentru... dosáhla 8-9 stupňů. **V práci jde ze mne třesení.**

● Program kina Bílovec: **ANDĚL S DÁBLEM V TĚLE** — pokračování úspěšné komedie Anděl s ďáblem v těle. **Čert bere tantiémy pořád.**

● Inzerát ze Vpředu Brunál (20. 4.): **PRODÁM** nová okna zdvojená 90 x 150 mm a 1. okno zdvojené 120 x 150 mm. **Do rodinné miniponorky.**

● Inzerát z Cesty Vysočiny (25. 4.): Prodám sedací soupravu Selicie, naj. 600 km. **Po havárii vleže.**

● **Povídá žadatel úředníkovi:**
„Já vím, že jste nepodplatitelný, ale co kdybyste se napřed poradil s manželkou?“

„To víte, teď už nemusím ty valuty tutlat.“

Bape

● „Jej, to je ale pěkný prsten! Co stál?“
„Jedenáct korun šedesát, ale nejsem si jistý, zda je ten kámen pravý.“
● „Mám mimořádnou schopnost uhádnout, co si lidi o mně myslí.“
„To pro vás musí být velmi nepříjemné...“

Neprakta—Švandrlík

„Ve zlatě nejedu, pane Vševěd. Jedině marky, nebo doláče!“

Vladimír Hlavín

„Musíte změnit zaměstnání. Jako vedoucí OPBH se svých komplexů nikdy nezbavíte...!“

OLDŘICH ŘEZNIČEK RODNÝ LIST A PRVNÍ PUSA

Bude mi patnáct, dostanu občanku a budu smět do kina na filmy, které jsem zatím viděl jen v televizi. Občanky nám dají ve škole, protože spouště kluků i holek bude patnáct. Dostane ji i Kadeřábková. Někdy po mně pokukuje a já po ní. Až dostanu občanku, pozvu ji do kina, abych nebyl poslední ze třídy, co dá holce pusu.

Řekl jsem doma, že máme přinést do školy dvě fotky a rodný list. Máma s tátou se po sobě podívali a dali mi na foto-

grafa. A máma řekla, že táta se po rodném listě podívá. Proč? Všechny doklady má přece zamčené v psacím stole.

Večer jsem slyšel mámu, jak se s tátou hádá, že rodný list měl změnit už dávno. Hned mi bylo všechno jasné. Takovou hru jsem viděl už v televizi. Rodiče klukovi zamílčí, že není jejich, a dozví se to, až když dostává občanku. Kluk je nešťastný, ale já nebudu. Jenom našťvaný, měli mi to říct na rovinu a hned.

Fotky jsem měl hotové a šel jsem za mámou, že musím mít ten rodný list.

„Slyšíš kluka? Byls někde nebo ne?“ křikla máma na tátu. Četl si noviny. Zvedl se a odemkl psací stůl. Rozpačité mi podával rodný list.

„Něco ti musím vysvětlit...“ řekl. I když jsem to čekal, všechno se se mnou zatočilo.

„Když křestní list vystavovali, někdo se přepsal a — napsal ti pohlaví ženské.“

„A táta to patnáct roků nechal tak!“ přidala se máma. „Teď, když máš rodný list přinést do školy, je pozdě ho opravovat!“

„Táta ho opravit nemůže?“ díval jsem se na údaj o mém pohlaví.

„Opravovat úřední listinu je trestné!“ řekla máma. Šel jsem do svého pokoje a dlouho jsem se prohlížel v zrcadle. I potom, než jsem se převlékl do pyžama. A hned ve středu, jak jsem přišel ze školy, vytočil jsem číslo informací

a tam mi řekli, kam zavolat, když chci změnit rodný list. Mluvil jsem s nějakou paní. Řekl jsem, že mám na rodném listě chybu, je tam Jan Kalina, pohlaví ženské a potřebuji to opravit. To je tvůj rodný list? zeptala se paní a já řekl ano. A paní laskavě řekla, jen si přijď, Janičko, podíváme se na to. Polekal jsem se a nikam jsem nešel. Vzal jsem gumu, pohlaví ženské jsem vygumoval a na tátově stroji jsem napsal pohlaví mužské. Já vím, je to trestné, ale jestli budou nepříjemnosti, klidně si na úradě stáhnou kalhoty i trenky, protože Kadeřábková za to stojí, a přece nebudu poslední kluk ze třídy, co nedá holce pusu.

Kefalínovy lásky

22. KRAJNĚ PODEZŘELÁ OSOBA

U Kefalínů zcela nečekaně zazvonila krásná dívka. Přijela z Pelhřimova a posílal jí pan Branec. Ten kdysi jezdil s otcem Kefalínem na tramvaji, ale v šestačtyřicátém roce se výhodně oženil. Vzal si dívku z velkého statku a odstěhoval se do jižních Čech, aby nečekaně získaný majetek ještě rozhojnil. Několik let nato byl popotahován coby kulak a dojatě vzpomínal na krásné dny, strávené na tramvajové lince číslo 19.

„Kdepak výhodné sňatky!“ říkal otec Kefalín. „Já jsem si vzal polovičního sirotka z Podkozí u Unhoště, vyženil jsem šicí stroj z dob habsburského mocnářství a nikdo mi nemůže nic vyčítat! Chudák Branec!“

No a teď tady byla dívka, která neměla v Praze kde přespat a odvolávala se na pelhřimovského kulaka. Že prý je jeho přítelkyně.

Otec Kefalín se nejprve otázal, jestli třídní nepřítel nebručí v base, a když byl ujistěn, že nikoliv, řekl: „No dobrá, slečinko nebo soudružko, my jsme pohostinní lidi, a když vás posílá Lojza Branec, tak se nedá nic dělat. Roman vám uvolní pokoj v podkroví a sám se vyspí v kuchyni.“

Dívka si plna radosti nechala u Kefalínů kufr a odjela do města za svými záležitostmi. Otec zatím svolal rodinnou poradu.

„Ta holka se mi nelíbí,“ zvedl ukazovák. „Proč ji Lojza nedoporučil písemně? Co když je to zlodějka, která nás v noci okrade?“

„Taky by to mohla bejt špiónka nebo diverzantka,“ minil Roman. „Branec se v lapáku o tobě někomu zminil a ty teď právě přivádíš celou rodinu do neštěstí.“

„V každém případě si na ni dáme pozor!“ rozhodl otec. „Tu vypůjčenou flétnu ti pro jistotu vezmu do úschovy.“

K večeru se dívka vrátila. Zmatena nedůvěřivými pohledy poněkud blekotala a otec Kefalín si začal být jist, že jde po horké stopě. S velkou nelibostí přijal fakt, že dívka se jmenuje Dobruška Pejdrová.

„Dobruška je jméno pro město a ne pro dívku,“ hučel, „víte vůbec, že v Dobrušce se narodil F. L. Věk?“

Dobruška o tom neměla ani ponětí, čímž byla definitivně odepsána. Pochopitelně nikoliv u Romana. Ten usoudil, že Jihočeška je hezká, milá a snad i dostupná. Když syn přívětivým chováním anuluje otcovu nevládnost, může z toho ledaco vzejít. A začal se snažit.

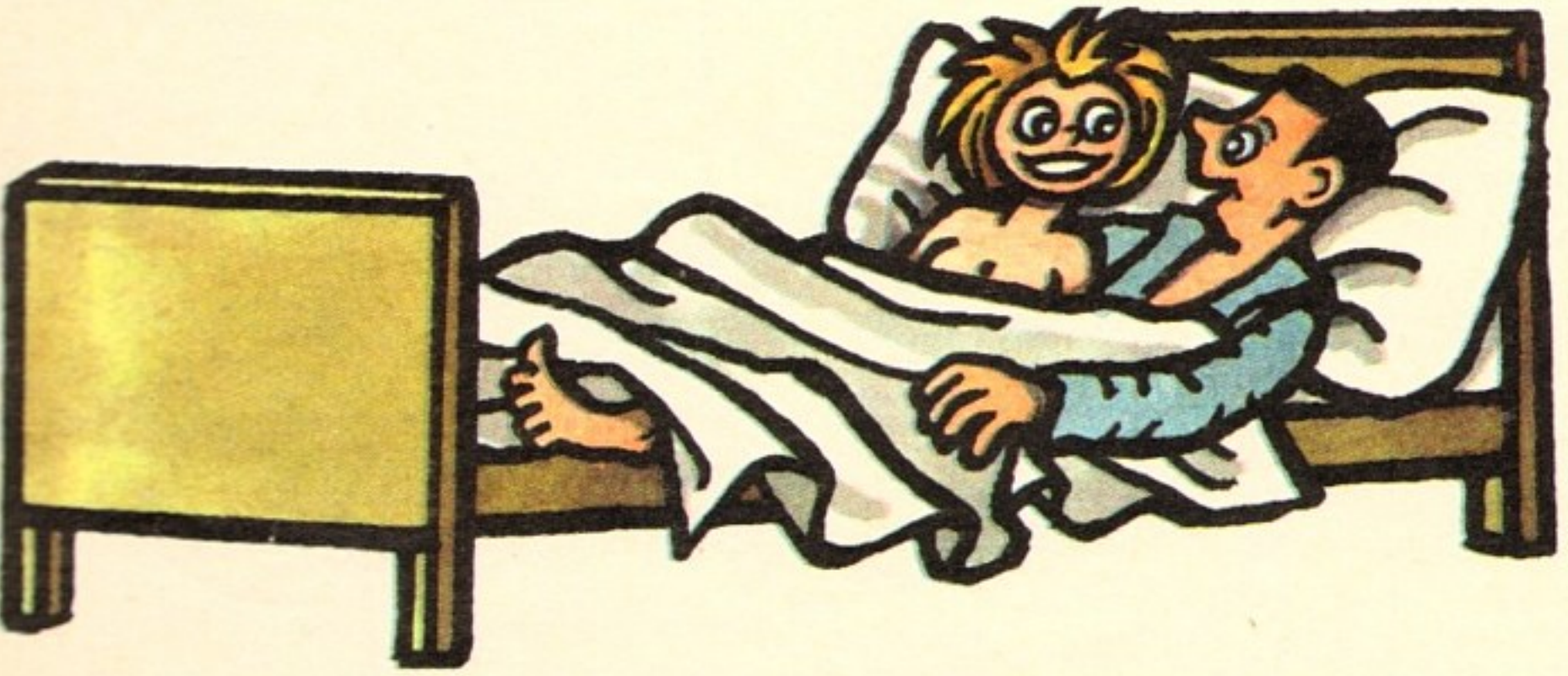
S Dobruškou bylo dost těžké najít společný jazyk. Literaturu neovládala, hudebníky považovala za opilce a o Národním divadle věděla pouze to, že tam zpěvačky mečeť jako kozy. Romanova výmluvnost nebyla přijímána jednoznačně a rozhodně ne s obdivem.

Zato otec věděl své. „Kdybych nemusel časně ráno vstávat do služby,“ šeptal Romanovi, „nezamhouřil bych starostma oko! Je to na tobě: jak se v noci v baráku něco šustne, zalarmuješ celou rodinu!“

Roman na sobě pocítil nesmírnou tíhu odpovědnosti. Když všichni ulehli tam, kam měli, vydal se tiše do podkroví, aby Dobrušce oznámil, že si u ní zapomněl notový papír. Dívka ho přijala vlídně. Dovolila mu, aby si sedl na okraj postele a nenamítala nic proti tomu, když se zvolna posouval dál. Netrvalo dlouho a zjistili, že postel je dost široká pro oba.

„Viš co?“ zašeptal Roman. „Napišu o tobě báseň!“ Nijak ji to nenadchlo. K tomu, co dělali, poezii nepotřebovala. Když konečně Romana propustila z příjemného zajetí, vařil si otec Kefalín v kuchyni ranní kávu. Meltu bylo cítit na kilometr daleko.

„No, takhle hlídat jsi ji zase nemusel!“ houkl otec na zívajícího syna, „protože Kefalíni vždycky věděli, že nejlepší je vodcaď až pocad! Jestli jsi ty holce udělal dítě, máš se studiema utrum! Flétnu vrátíš do školy a půjdeš do Pelhřimova sbírat mandelinku bramborovou. Seš hambář a nemáš vůbec žádnou morálku!“

Ilustrace Neprakta

Odkvačil za svými povinnostmi a několik hodin po něm odešla z rodinného domku i Dobruška, aniž by zde cokoliv zcizila. Romanovi slíbila, že zase přijede na první celostátní spartakiádu, ale svůj slib nesplnila. Zato přijel bývalý kulak Branec, který se výhodně rozvedl a znovu se ucházel o místo u Dopravních podniků. O Dobrušce se mu vůbec nechtělo mluvit. Nakonec přiznal, že jí platí na dítě, ale že ve své otcovství vůbec nevěří. Někdo hoť nemá v životě štěstí.

Pokračování příště

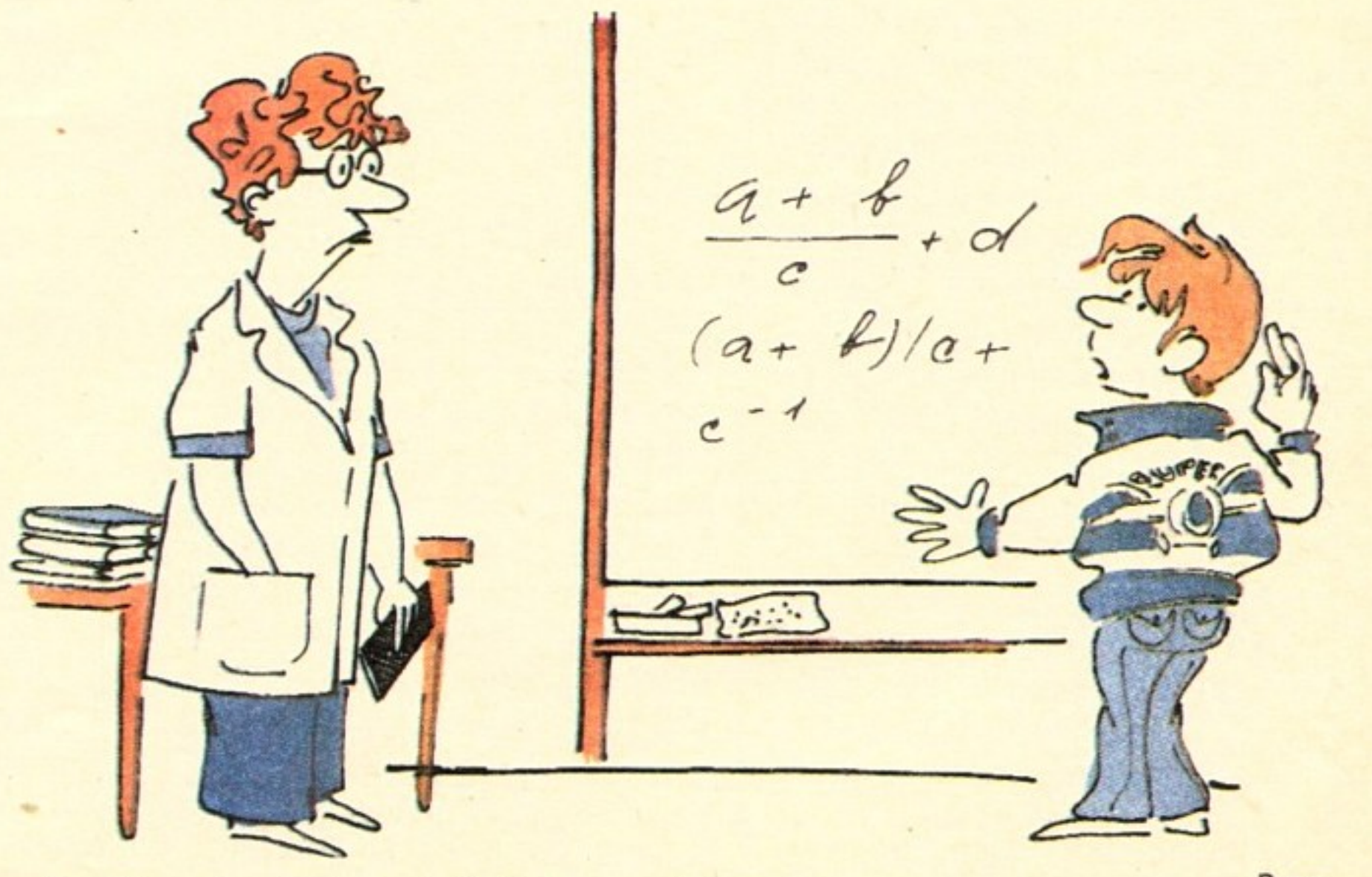
Bohumil Cepelcha

Jan Vyčítal

Jaroslav Dodal

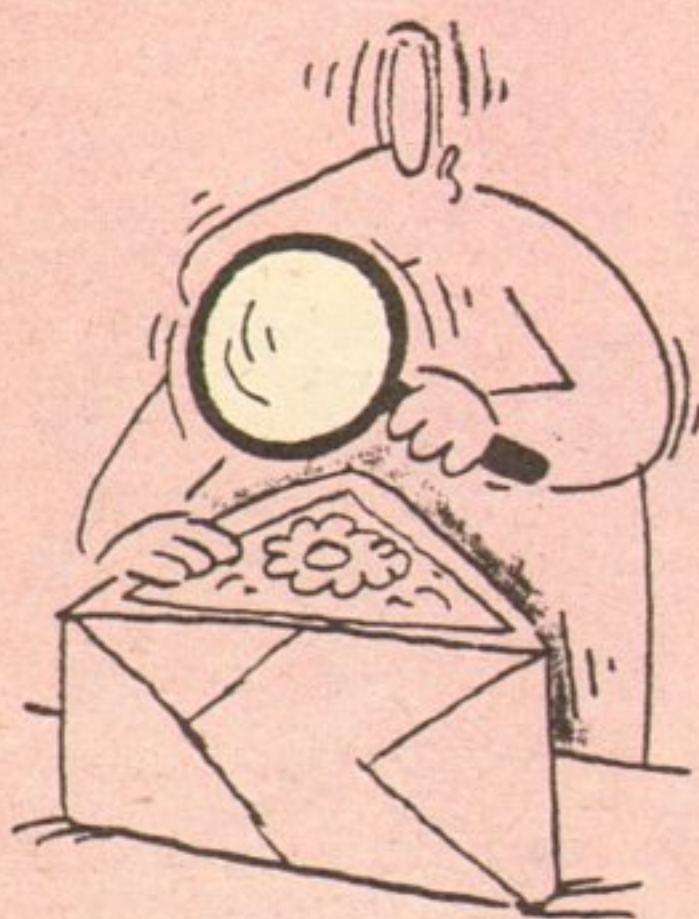

„Prosím, chcete ten výsledek v markách nebo v našich?“

Bape

SCI-FI SÝR?

Do redakce přicestovalo několik dopisů, které žasly nad stejnou skutečností: nad sýrem Apetito. Že prý je to sýr budoucnosti. Sci-fi sýr. Že má podivné datum výroby. Tak třeba: 13 02 91. Nebo: 07 02 91. Ke zmíněnému problému se vyjádřil MVDr. Antonín Pavelka, výrobní náměstek státního podniku Lacrum Brno, jenž nám mimo jiné sděluje: „...Sýry Apetito jsou značeny datem výroby dle ČSN 56 0005, to je číselně den a měsíc výroby. Poslední dvojčíslí udává výrobní šarži, která je nutná v případě potřeby další

identifikace výrobku. Podobnost s letopočtem je zde zcela náhodná. Na základě Vaší připomínky jsme neprodleně zavedli jiné číselné označení výrobních šarží tak, aby nemohly být v současné době zaměňovány s letopočtem. Tímto konstatováním bych mohl a také jsem původně hodlal odpověď končit. Ale nakonec mi to přece jen nedalo z jiných důvodů. Položil jsem si otázku, proč vůbec takové reakce vznikají. Je zde přece zcela zřejmé a logické, že poslední dvě čísla značení neudávají a ani nemohou udávat letopočet. Proč také u tavených sýrů, že by se měl snad psát letopočet na chleba, pečivo či třeba kefir, nikoho ani nenapadne. Jde o shodu okolností, kdy značení výrobní šarže by mohlo připomínat letopočet. Takových náhod život přece přináší nepřetržitě. Měly by trochu polechtat bránci a ne nutit k plivání jedu. A proč tomu tak asi je? Výrobcům, obchodníkům, ale i publicistům se podařilo navodit krajní nedůvěru téměř ke všem výrobcům. Rada spotřebitelů kupuje výrobek s pocitem, že výrobek je vadný, a považuje za svou povinnost nějakou vadu na něm objevit. Jsou k tomu soustavně vychováváni. U řady mlékařských výrobků se mnohdy hlavním nebo i jediným kritériem stalo da-

**VAŠE STAROSTI
NA NAŠE OSTNY**

tum výroby bez ohledu na ostatní důležité jakostní znaky. Tento směr prosazují i některé oficiální kontroly, které na daném výrobku nemohou nebo neumějí nic jiného zhodnotit. Znepokojuje mě i způsob, jakým naši lidé na tyto věci reagují. V reakci je cítit pocit podrážděnosti a zloby, někdy i touha postavit na pranýř či ukřižovat za každou cenu. Je to asi důsledkem předráždění lidí a nespokojenosti nejenom s datem výroby na taveném sýru. A nelehkým úkolem vedení naší společnosti za vydatného přispění sdělovacích prostředků by měla být výchova lidí ke konstruktivní kritice, ale také k aktivnímu přístupu k práci. Zatím se nám to moc nedaří. A Dikobraz by k tomu měl přispět...

-emi-

BRUSKA CESTOVATELKA

Počátkem roku 1987 — zdůrazňuji: počátkem roku 1987 — zakoupil si pan František brusku BU 125. Výrobce Náradí Havířov. Měsíc po záruční době došlo k poruše. Pan František hbitě napsal o potřebný náhradní díl do Havířova. Zdůraznil, že opravu si provede sám. (Oprava by trvala přibližně deset minut.) Brzy přišel dopis z Havířova —

náhradní díly prý zásadně neposílají. I zabalil pan František brusku a poslal tuto do výrobního podniku Narex Česká Lípa. Za pět týdnů přišel balíček zpět — bruska opravena nebyla, nebyl ani přiložen náhradní díl. Pan František nalezl pouze dopis, z něhož se dozvěděl, že Narex Česká Lípa v současné době opravy neprovádí, snad později... I poslal pan František zřejmě již ze zoufalství brusku znovu do Havířova a za měsíc se mu balíček vrátil zpět — neotevřen. „Toto jednání považuji přímo za urážku,“ podotýká pan František. Co na to Havířov? Havířov tvrdí, že výroba brusky BU 125 a mnoha dalších výrobků nástavcové techniky byla k 1. 1. 1988 převedena do státního podniku Narex Praha, závod Česká Lípa. Nabízí se otázka — proč to nesdělil zákazníkovi? Proč ta podivuhodná výměna dopisů a balíčků, která pana Františka dohnala téměř k šílenství? Proč je zákazník přezírán a vyháněn jako nějaký neuzitečný hmyz? A co na to Narex Česká Lípa? Inu omlouvá se a posílá požadovaný náhradní díl zdarma. Do věci se samozřejmě musel vložit Dikobraz. V opačném případě by pan František na náhradní díl zřejmě stále čekal. I tak čekal dlouho. Zhruba dva roky.

-emi-

● (Prameny: stížnost F. S. z Hnojic, vyjádření Náradí Havířov, vyjádření Narexu Česká Lípa)

ČEKÁNÍ NA KRYTKU

REDAKTOR: Máte pěkný fotoaparát, pane. Ale... snad jsem se vás něčím nedotkl?

SMUTNÝ PÁN: Ani mi o fotoaparátu nemluvte! Je to

japonský fotoaparát Fujica DL — 100. Zakoupil jsem ho v roce 1984 za nikoli zanedbatelnou sumu 7 270 Kčs.

REDAKTOR: Jistě už máte velké množství krásných fotografií.

SMUTNÝ PÁN: O to nejde. Počátkem loňského roku se krytka objektivu poškodila. Obešel jsem veškeré dostupné prodejny FOTO-KINO. Všechno marné. Tak jsem se obrátil na výrobní družstvo Druopta Praha.

DRUOPTA PRAHA: Krytku nemáme, neboť jde o příslušenství, které vedou pouze specializované prodejny FOTO-KINO. Naše družstvo je výhradně opravárenský servis a náhradní díly samostatně neprodává. Litujeme, že vám v tomto případě nemůžeme vyhovět a jsme s družstevním pozdravem Druopta Praha. SMUTNÝ PÁN: Tak si mám tu krytku vytesat z dubového dřeva nebo co? V zoufalství psal jsem i do Japonska a do NSR, konkrétně do kanceláří firmy FUJI, avšak nedostal jsem žádné

odpovědi, poněvadž nejsem zákazníkem, který by mohl platit v příslušné měně.

REDAKTOR: Přestaňte náříkat, pane. Do celé záležitosti se vložil náš časopis plný ostnů a k slzám již není důvod.

SMUTNÝ PÁN: Svatá pravda. Krytku mi laskavě zaslal Obchod průmyslovým zbožím Praha, i když se předtím nechal slyšet, že krytky se k nám nedovážejí.

REDAKTOR: Jak dlouho se celý proces vlekl?

SMUTNÝ PÁN: Něco přes rok.

REDAKTOR: Buďte rád. Mohlo to trvat déle. Představte si, že byste čekal třeba deset let!

-emi-

● (Prameny: stížnost čtenáře P. S. ze Šokolova, vyjádření Druopty Praha, vyjádření Obchodu průmyslovým zbožím Praha)

SBÍREJME STARÝ PAPIR

Je nás mnoho, kteří nosí-

me starý papír do příslušných sběrů a tímto se snažíme obohatit, i když nutno podotknout, že nejde o obohacení nijak závratné: za jeden kilogram papíru tříděného (černobílé

Ilustrace Petr Juřena

noviny, ilustrované časopisy, nátronová vlnitá lepenka) obdržíme jednu jedinou korunu československou, za jeden kilogram papíru smíšeného obdržíme šedesát haléřů československých. Napsala nám rozhořčeně naše čtenářka, jež bydlí na Jižním Městě, že když dříve odnášela tříděný papír ke kontejneru sběrných surovin (Faltanova ulice), dostala za kilogram tohoto vzorně roztříděného papíru jednu korunu. Ale zmíněné zlaté časy již prchly do dáli — nyní dostává za kilogram papíru byť sebelépe tříděného pouhých šedesát haléřů. „Papír nosím dál,“ svěruje se čtenářka, „ale už ho netřídím, protože to nemá žádný efekt. Vždyť náš papírenský průmysl především vyžaduje papír tříděný, ale když u nás není výkupna, která by to zabezpečovala, lidé ztrácejí zájem papír třídít.“

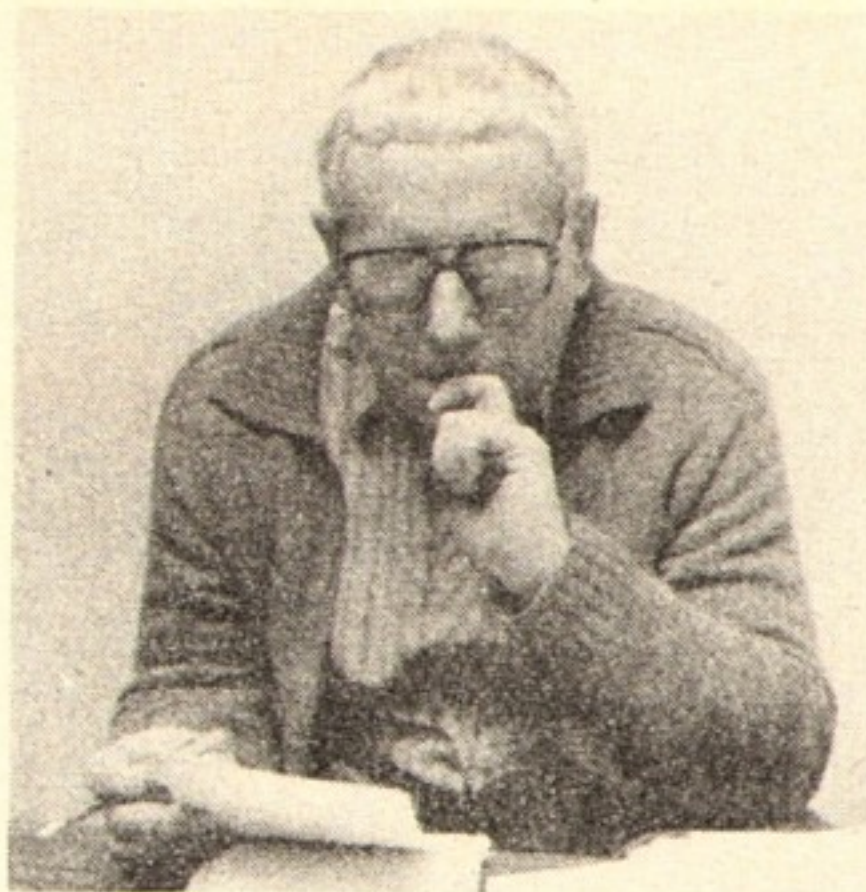
Copak nám k tomu povědí Sběrné suroviny, státní podnik. Sběrné suroviny pověděly, že „výkup tříděných druhů papíru ve výkupních zařízeních mimo stále výkupny se neosvědčil, protože při přepravě nebaleného papíru dochází k jeho opětovnému promíchání a musí být před lisováním znovu tříděn. Proto byl výkup tříděného papíru mimo stále výkupny od 1. 10. 1987 zrušen“. Vidíte, milá paní, chcete-li dostávat korunku za kilogram papíru tříděného, musíte vyhledat stálou sběrnou. Nedá se nic dělat, když při přepravě tříděného papíru dochází k jeho opětovnému promíchání. A tomu promíchání se zřejmě nedá žádným způsobem zabránit. Inu je to osud.

-emi-

● (Prameny: stížnost M. J. z Prahy, vyjádření Sběrných surovin Praha)

V průběhu tohoto roku představujeme na této stránce některé z našich předních překladatelů světové literatury a přinášíme ukázky jejich prací z oblastí humoru a satiry. Dnes má slovo dr. Dušan Karpatský:

Rád bych vyjádřil své potěšení, že mám příležitost se znovu po 33 letech vrátit na stránky časopisu, kde jsem jako překladatel začínal. Bylo to na konci třetího ročníku fakulty, když jsme spolu s přítelem Jiřím Fiedlerem na popud našeho

Dušan Karpatský na fotografii Jana Pichy

profesora srbocharvátštiny Vladimíra Tognera přeložili satiru Branka Čopiče Afrikáni a poslali ji do Dikobrazu, šefovaného tehdy autorem proslaveného Skandálu v obrazárně Václavem Jelínkem. Překlad jsme podepsali společným pseudonymem Jidu Kafić; redakce však neprojevila pochopení pro naši autorskou dvojedinost a pokusila se (leč marně) vrazit mezi nás klín: mne pod překlad podepsala, Jirkovi poslala honorář. Moje následná

třiatřicetiletá absence v Dikobrazu ovšem s touto historkou nijak nesouvisí; věnoval jsem se převážně literatuře, která se sem prostě moc nehodila. V dílech M. Krleži, I. Andriće, M. Selimoviće, O. Daviča, M. Matkoviće, M. Pavloviće, J. Ribnikarové, V. Kuzmanoviće a dalších jež jsem překládal, se nenajde moc toho všednodenního humoru, jemuž především patří stránky Dikobrazu. Mně osobně je nejbližší takový poněkud zvláštní, suchý a posmutněle

moudrý humor, jaký vyzařuje třeba z textů srbského básníka Dušana Radoviće. Z jeho aforismů jsem pro nakladatelství Odeon připravil malou knížku s názvem Dobry den, Bělehrade, další knížku jsem navrhl Albatrosu z Radovićovy tvorby pro děti a Dikobrazu si dovoluji nabídnout dvě malé povídky, které mám rád. Jsou z „obrazkové knížky se zpěvem a střelbou“ Modrý žaket (1983).

KDYSI A NYNÍ

Kdysi se burek, masový moučnik, jidal v zemi. Zemle se rozkrojila a dovnitř se vložil plátek bureku. Lidé si utírali pusy damaškovými ubrousky a neříhali.

Burek byl tehdy burek a damašek damašek.

Vodotrysky přestaly stříkat, kámen práchniví pod mrtvým mechem.

Milostpaní, u dveří je tamta žena.

Máme ještě něco starého, Borisi?

Všechno je tu staré, milostpaní.

Něco, co už nikdy, nikdy nebudeme potřebovat?

Pánovu golfovou vestu.

Pán už nebude hrát golf?

Ne, milostpaní. Pán je mrtev.

A copak oni hrají golf, Borisi?

Ne, milostpaní, oni nevědí, co je golf.

Tak co dělají s golfovými vestami, Borisi?

Žení se v nich.

Žení?

Ano, milostpaní, je to dobrá anglická látka.

Proboha, Borisi, jak jim mohou dovolit, aby přišli do kostela jako klauni?

Oni se nežení v kostele, milostpaní.

Ne?

Ne, milostpaní.

A kde se žení?

Na úřadě, milostpaní.

Borisi!

Ano, milostpaní?

Kněží že oddávají na úřadě?

DUŠAN RADOVIĆ

Žení se bez kněze. Oni nevěří v Boha.

Hospodin se jim pomstí, Borisi.

Už se mstí, milostpaní. V Itálii zemětřesení, v Japonsku sopky,

v Bulharsku požáry, v Indii hlad.

V Indii také nevěří?

Asi ne.

Dříve věřili?

Asi ano.

Proč mi o tom pán nic nepovídá?

Pán umřel, ještě než tihle přišli.

Povězte, Borisi, a oni také umírají?

Umírají, i když ne tak nápadně.

A kde je pohřbívají, Borisi? Na úřadě?

Ne, milostpaní, na hřbitově.

Ale...

S námi, Borisi?

Do stejné země, ale zvlášť.

Ale...

To je hrozné, Borisi.

Ale už brzy se budou spalovat.

Sami sebe?

Ano, jedni druhé.

Děkuji vám, Borisi... Byla to dobrá vesta, vidíte?

Z Anglie, milostpaní.

Poslyšte, Borisi, a co teď dělají Angličané?

To je hrdý národ, milostpaní.

Včera jsem četl Dickense.

Dobře, Borisi, odneste tu vestu.

Jak si přejete, milostpaní.

A řekněte pánovi, že ho čekám na terase.

Řeknu mu to, milostpaní, ale pán je mrtev.

Řekněte mu to ještě jednou, on špatně slyší.

NEVĚŘÍCI

Petrovi se noc co noc zdá, že Bůh je.

Bůh není, ale v jeho snu je. Přijde, dívá se na Petra, povídají si spolu.

Bůh Petrovi tyká, on Bohu vykává.

Petr se nemůže dočkat, až se probudí. Aby ho už neviděl.

Ale den přejde a nastane noc.

A Bůh chodí za Petrem každou noc, nevynechá ani jednu.

Vytahali Petrovi všechny zuby.

Mysleli, že to má od zubů. Ale chyba lávky. Tamten přišel znova.

A docházel zase noc co noc.

Poslali Petra do lázni. Do těch nejzapadlejších a potají. Ale Bůh za Petrem a šup hned do jeho prvního lázeňského snu. A zase chodil každou noc.

A přitom není.

Po nějakém čase Petr umřel.

A tentýž Bůh přišel i do jeho posledního snu. Vzal pochroumanou dušičku a usadil ji na to nejkrásnější místo, mezi samé archanděly a serafíny.

Petr čeká, až se zas probudí.

Nevěří a nevěří.

● Souboj.

„Váš soupeř navrhuje třicet kroků a pistole.“

„Se vzdáleností souhlasím, ale navrhuji šavle!“

„Koukni — podvraták a je jako ze škatulky. Ty seš čistokrevnej a věčně jako prase!“

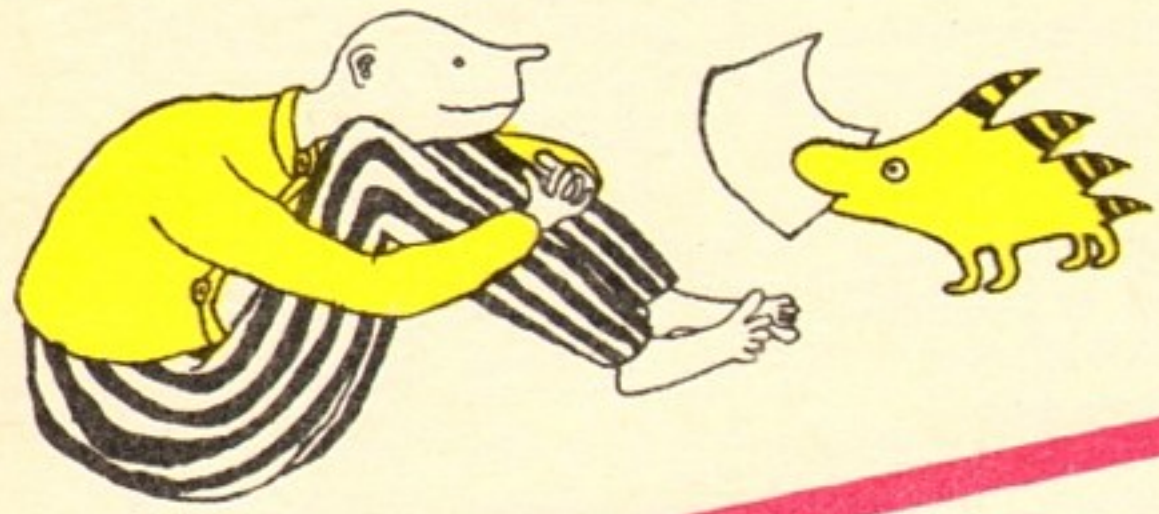
Neprakta—Švandrlík

„Žádný strach, slečno. Nejde mi o satiru, já chci spíš lidi hladit!“

Dušan Pálka

8,9 TO NEJLEPŠÍ UPROSTŘED

● Skota propustili z nemocnice po operaci slepého střeva. Prohlíží si účet za operaci a rozčiluje se: „Pane doktore! Za šest stehů chcete třicet liber? A kolik byste mi počítal, kdybych si dal u vás ušít kabát?“

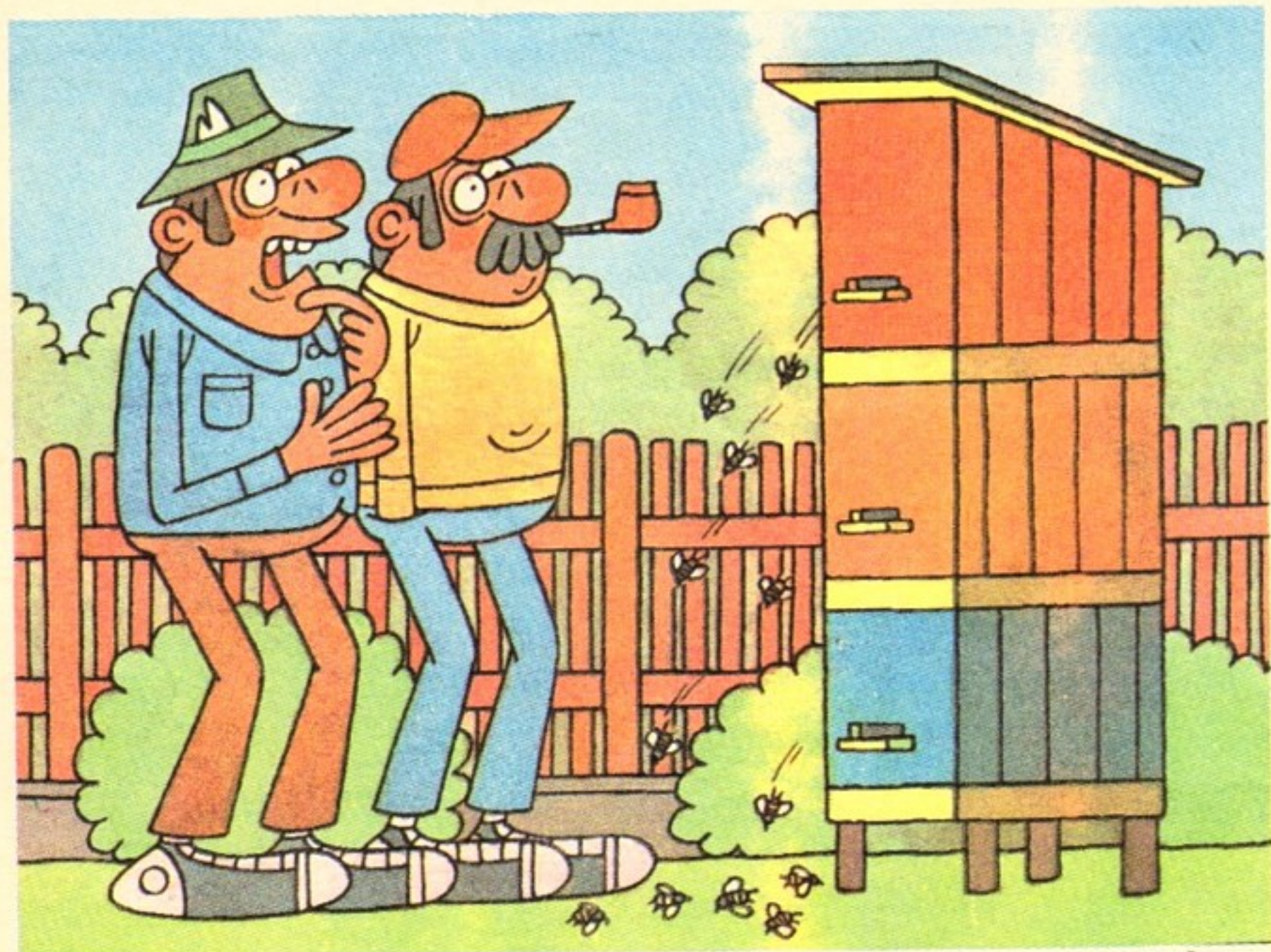
„Hele, nové sídliště!“

Michal Hrdý

Boris Pralovszký

Zdeněk Žáček

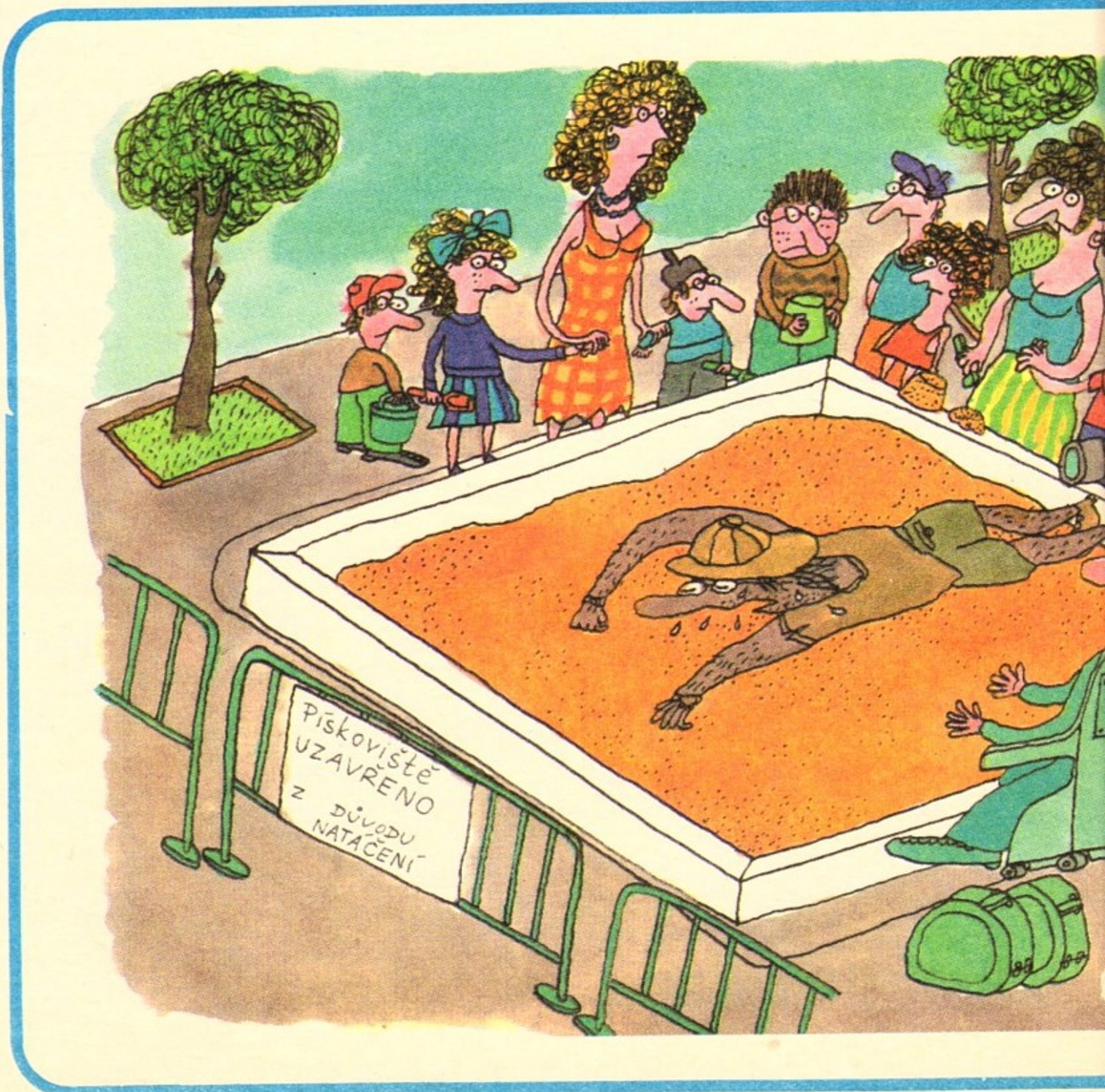
... Á ... včelky se pustily do přestavby ... vyhazují trubce!“

AFORISMUS NA TÝDEN

● Dokázal se za někoho postavit jen tehdy, když potřeboval ukryt.

Ivan Fontana

● Křišťálová koule, věštkyně, návštěvník. „Za padesát dolarů,“ říká věštkyně, „vám odpovím na vaše dvě otázky.“ „Není to mnoho, padesát dolarů?“ „Ano, je, je,“ povídá věštkyně. „Jaká je vaše druhá otázka?“

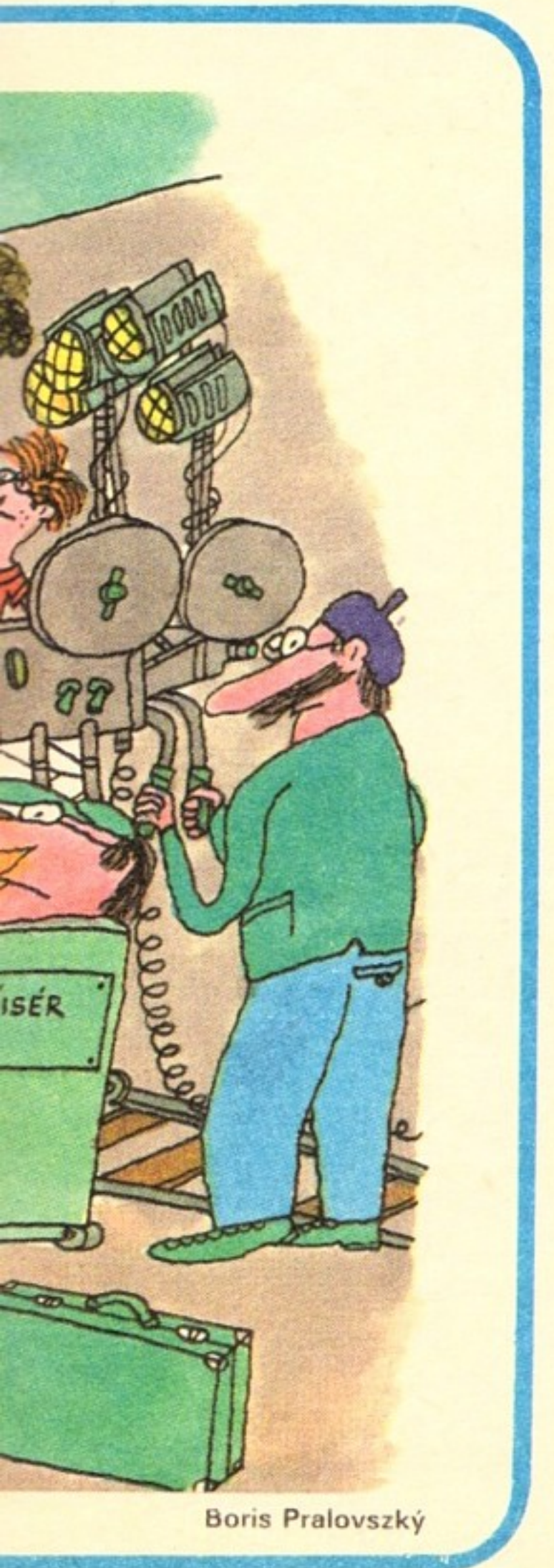

Neprakta—Švandrlík

Jaroslav Pop

Boris Pralovský

● Jsou tři hodiny zrána. Baron de Prele vtrhne do manželčiny ložnice a volá: „Vstávej, drahoušku, a spakuj si věci. Odjíždíš! Prohrál jsem tě v pokeru.“ „Mon Dieu, jak je to možné?“ „Jak je to možné, jak je to možné! Sacrebleu! Prostě jsem přehlíd srdcového kluka.“

● Potkají se dva přátelé: „To jsem rád, že tě vidím! Ve dvou se to lépe táhne.“ „To je pravda jen za předpokladu, že jeden z nich má peníze.“

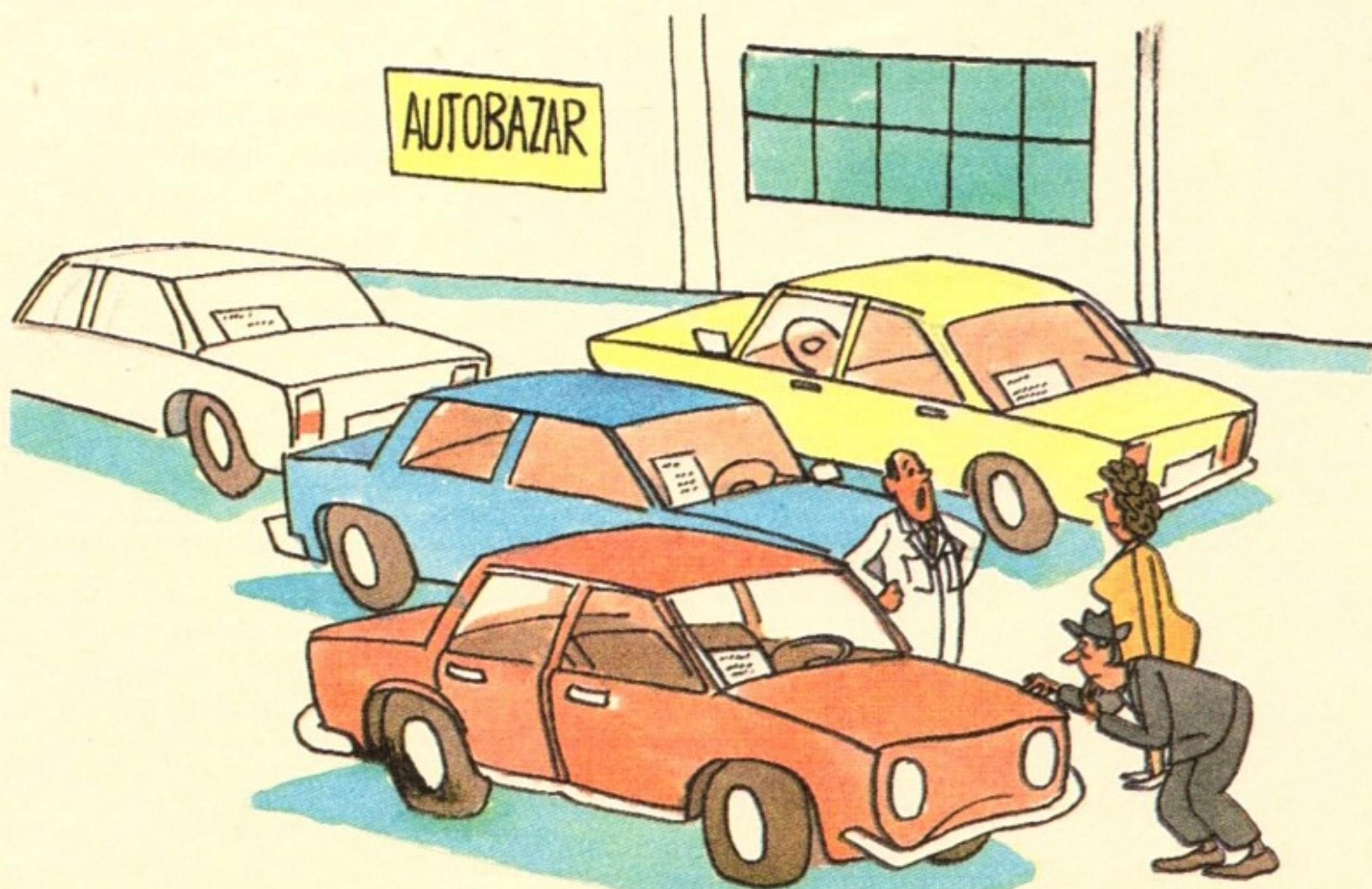

Vladimír Hlavín

„A já jsem si myslel, že už máte dost nahrabáno...“

Miki

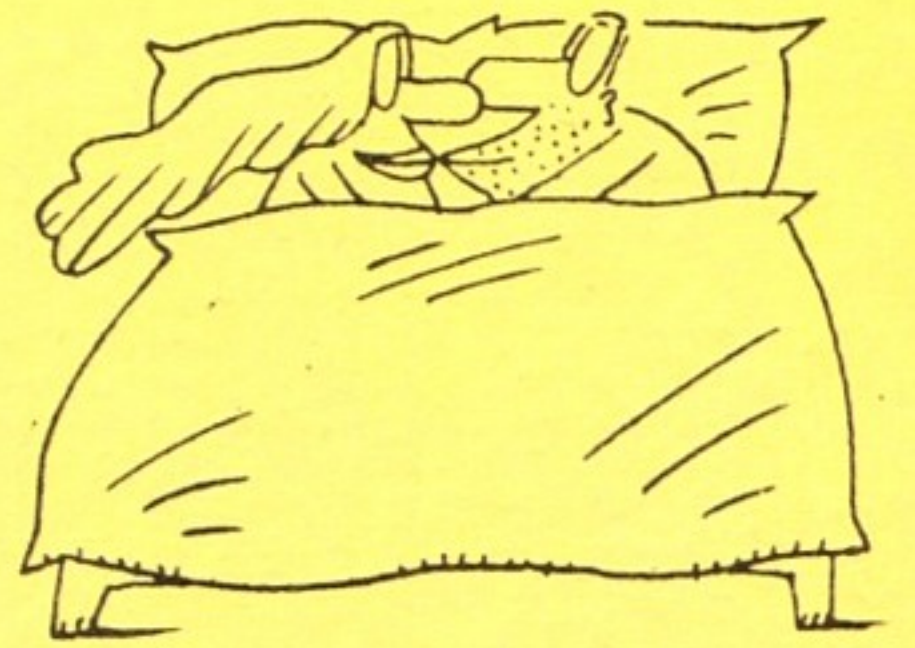
Miroslav Slejška

„Co byste chtěli, paní, to auto pochází z rozvráceného manželství!“

VÝCHOVA K RODIČOVSTVÍ

S chlapcem přišla krasavice, odkráčet však nemíní. Tak je pošlem do ložnice a budem spát v kuchyni

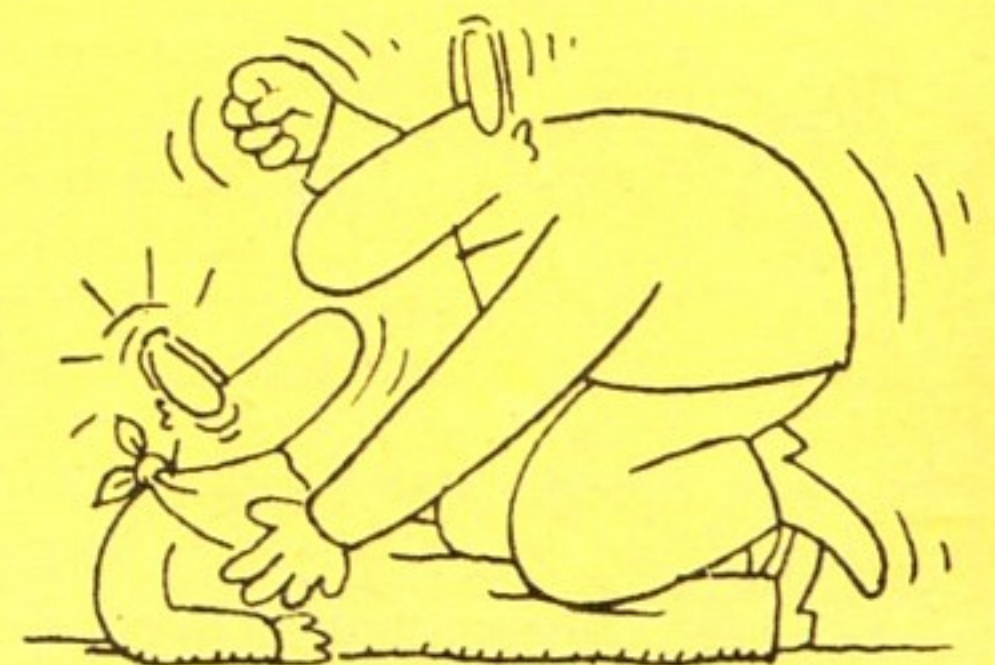
Vladimír Vališka

TALENT

Jak naložit s talentem to je problém věčný celostátně prospěšný je místně nebezpečný

Ivan Kulhánek

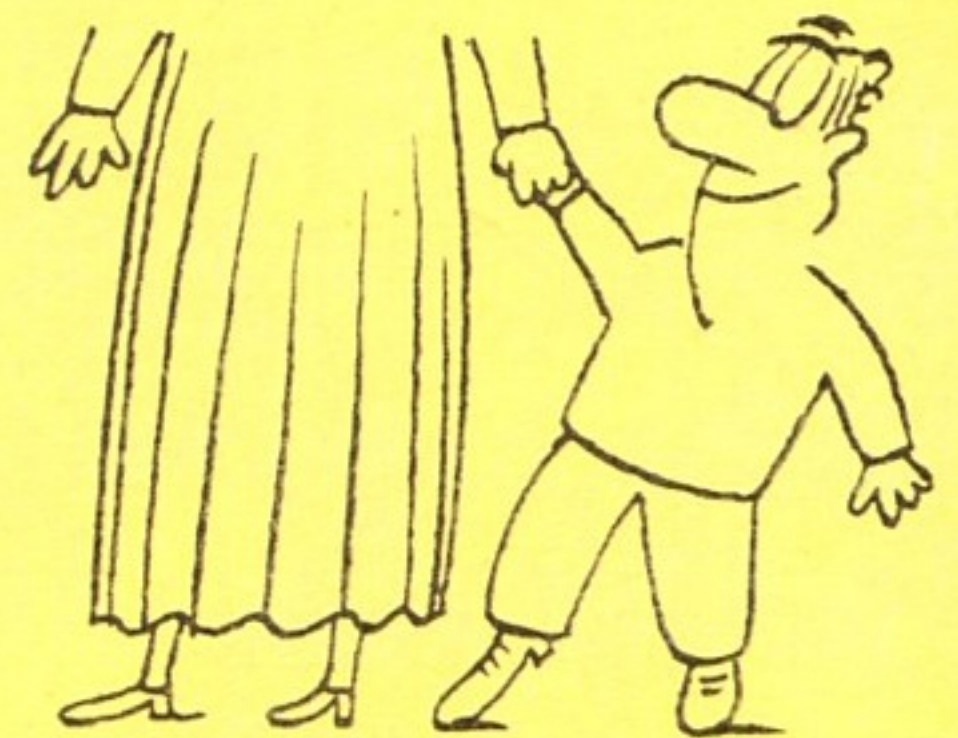
INZERÁT

Z tváře mi zmizely puberty pupínky. Já už se nedržím sukni své maminky.

Abych však neztratil nabytou praxi, hledám si dívku

Zn. Se sukni maxi.

Josef Jeníček

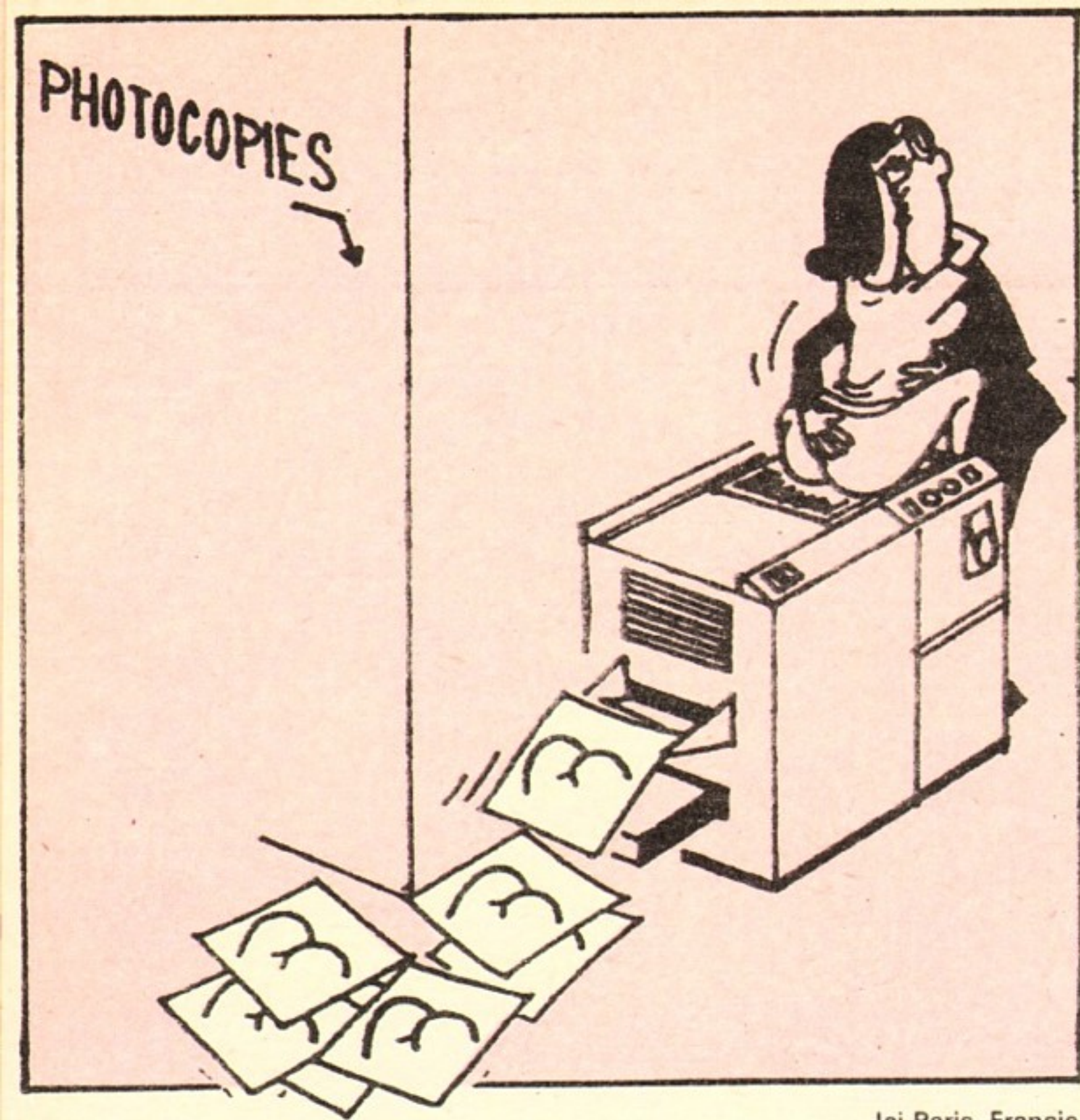

VÝPRASK

I když nám to samozřejmě přijde velmi líto, naše holka bude dneska bita jako žito.

Místo aby zvatlala to svoje elce pelce, řekla to, co slyší doma, paní učitelce.

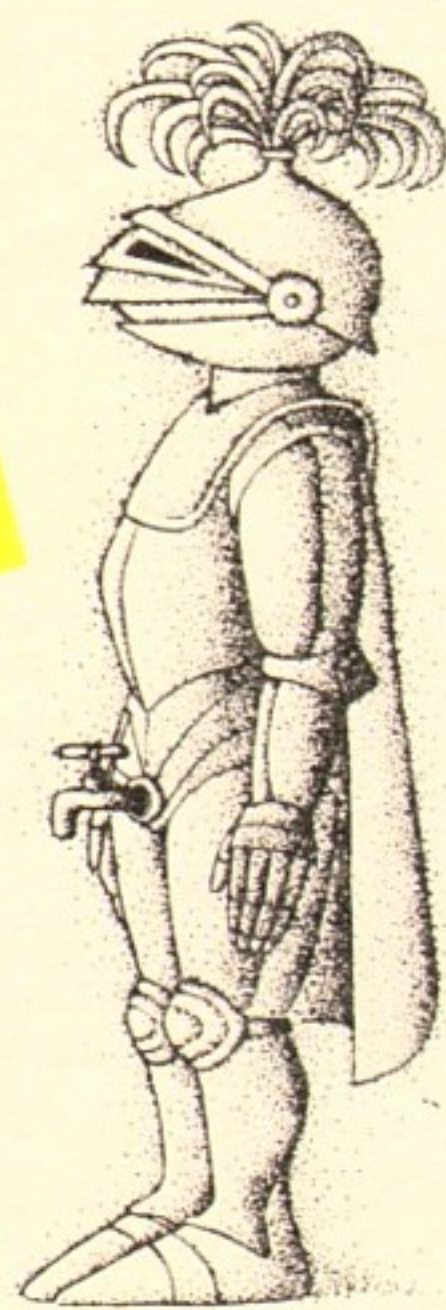
Vladimír Vališka

Ici Paris, Francie

MLÁDEŽI
ne
PŘÍSTUPNO

● Mladé děvče povídá přítelkyni:
„Lékaři tvrdí, že líbání zkracuje život.“
„Hloupost! To jen čas rychleji utíká.“

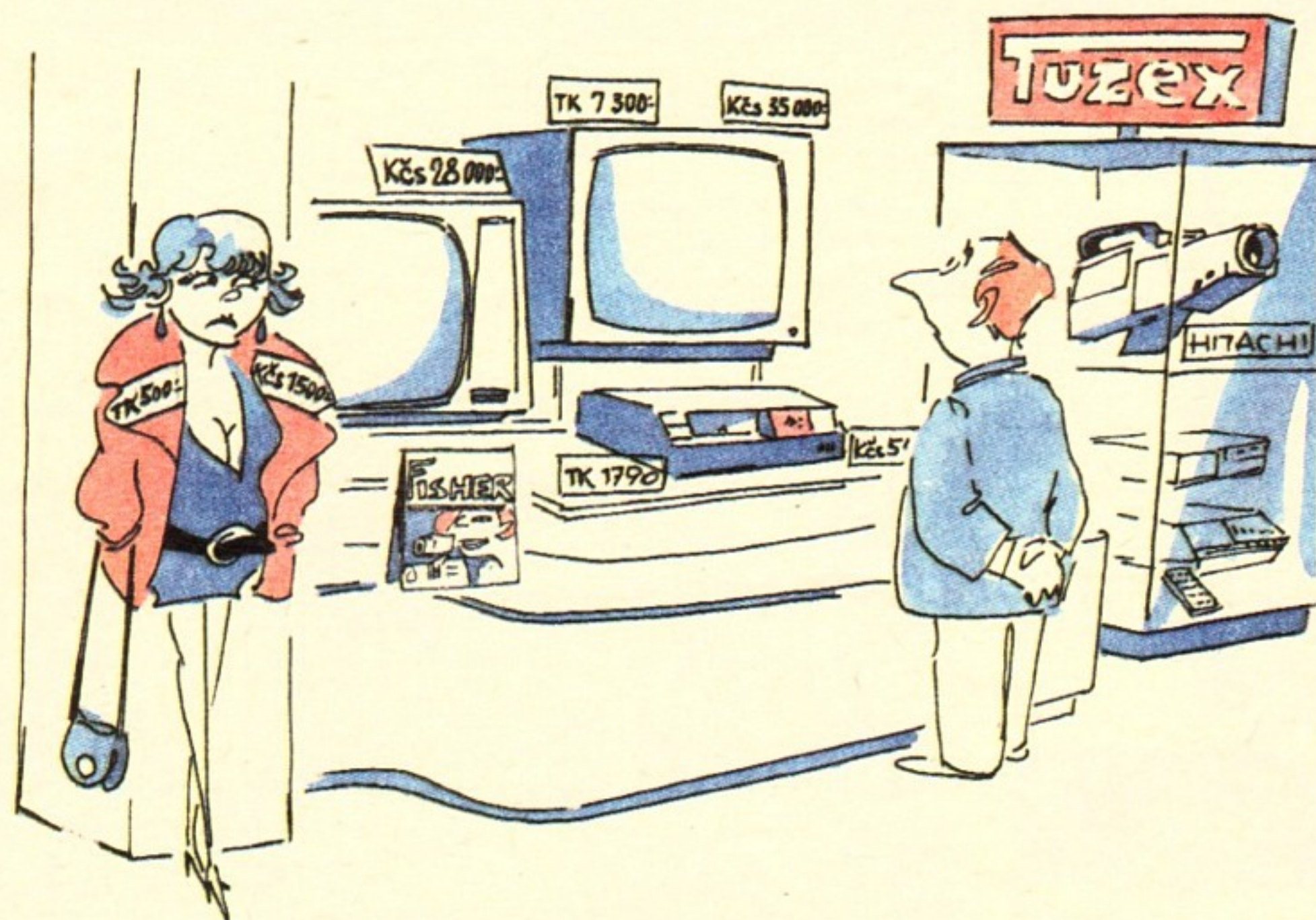

Zdeněk Velebný

2x BAPE

„Dělám teď trvalý hodnoty.“

EDWARD KUCZYŃSKI

(Autor je zástupcem šéfredaktora polského satirického týdeníku SZPIK!)

● Mít dobrou vůli ještě ne-
znamená být dobrej vůl.

PROPORCIONALITA

Odvolali ho ti, co ho zvolili
Co jim zanechal? Svoje omyly ...

TISK

O tom, co masy čtou rády
Ví nejlépe tiskový mluvčí vlády

ZAJÍMAVOST

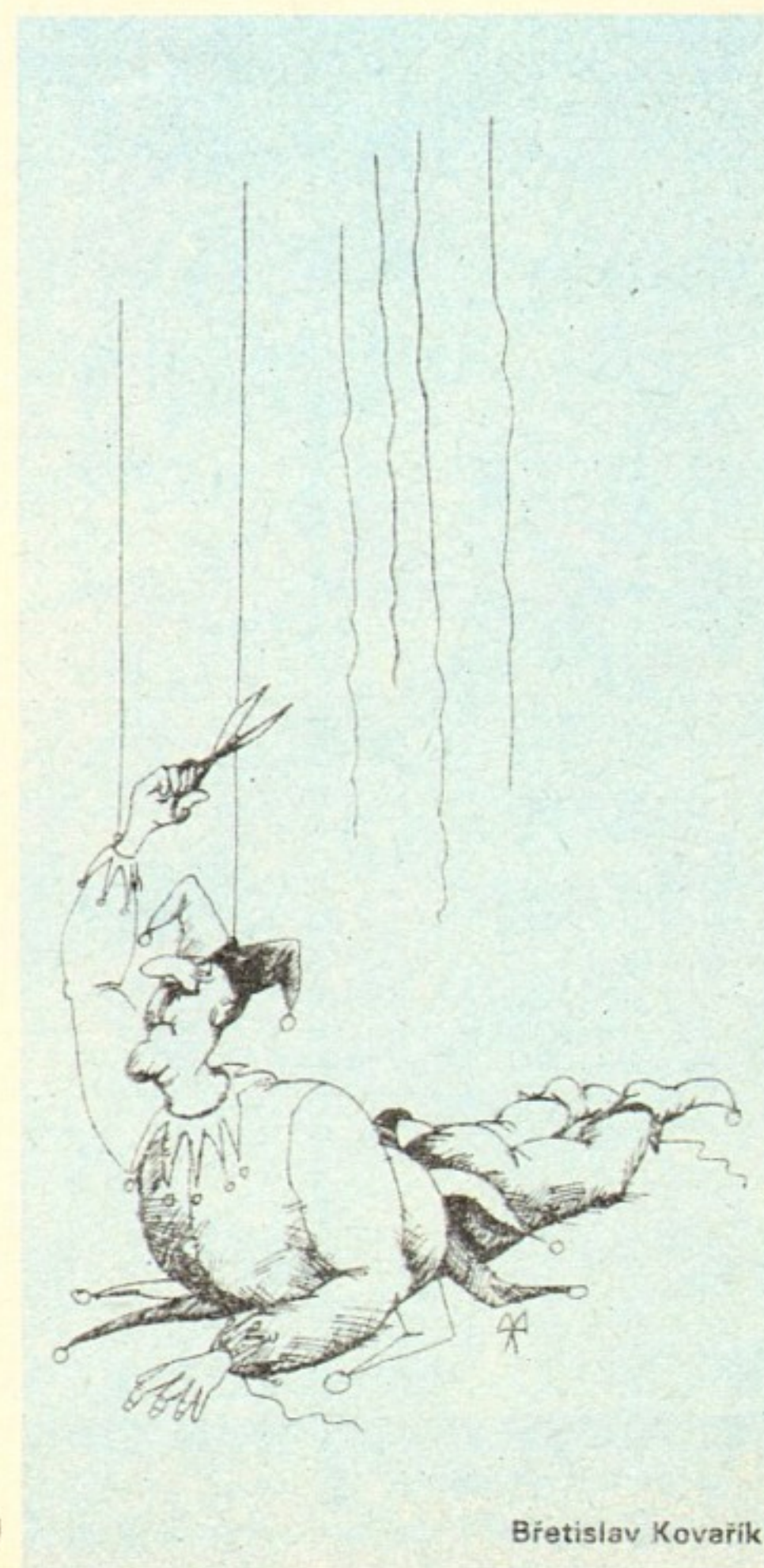
Když už neměl pravověrným co říci
Rychle šel řečnit k opozici

●
Pečení holubi nespádnou dolů
Jen proto, že jsme si to dali do úkolů

●
Doba se mění, mění se hesla
Vždyť si je vymýšlí, kdo je u vesla

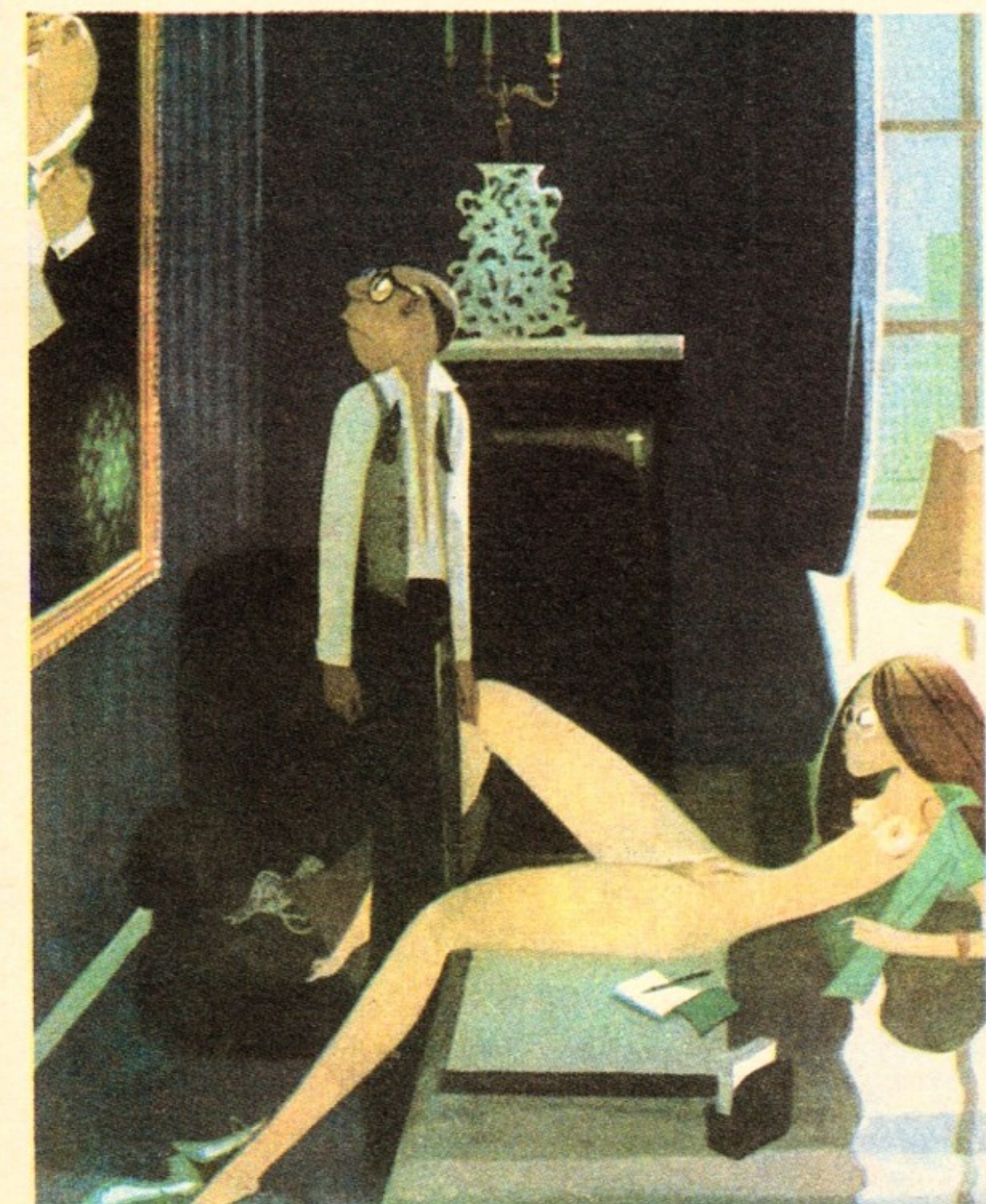
ZÁVISLOST

Záleží jen na pokynu
Jestli budem s nadšením
Na někoho házet špínu
Nebo chválit i jeho stín

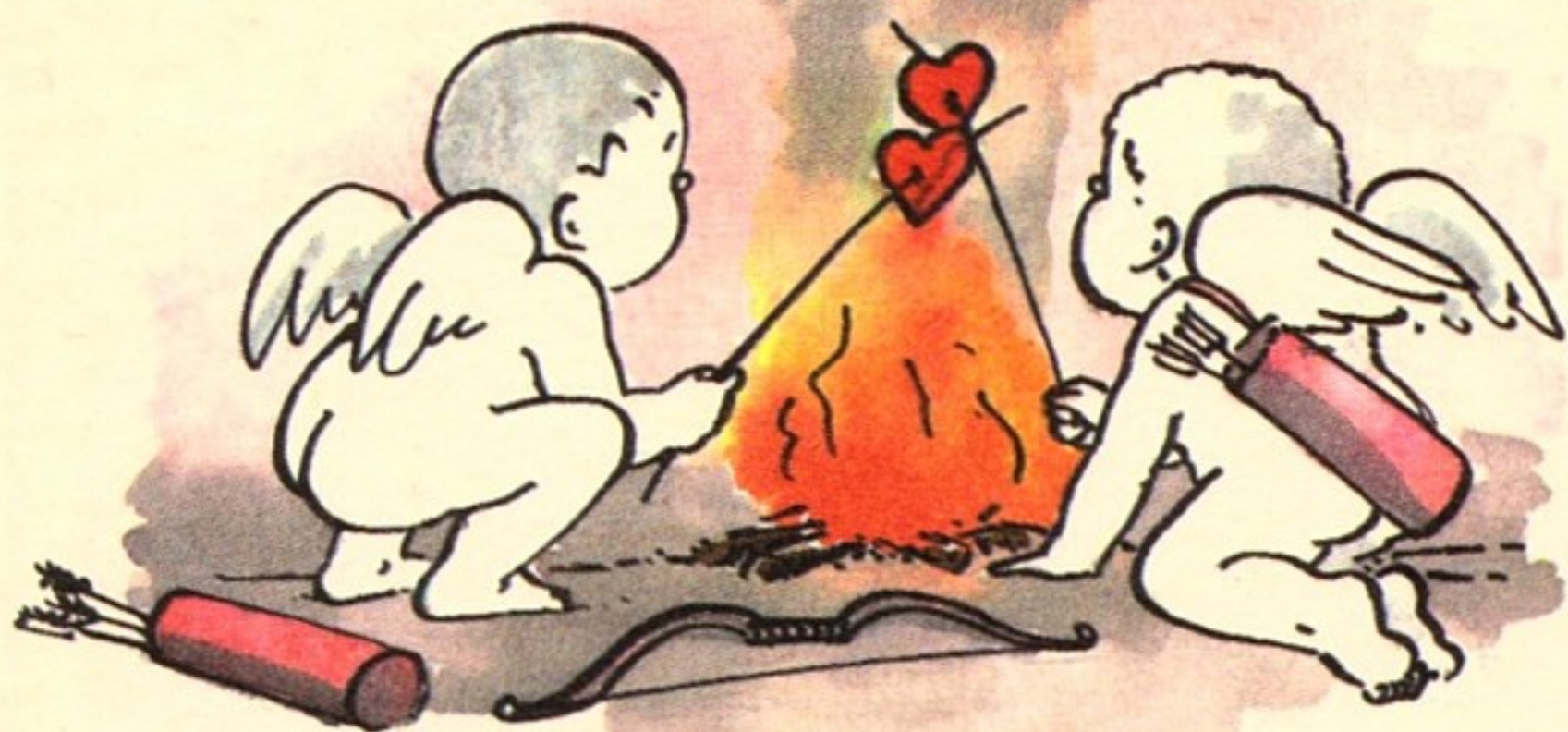
(Přel. -ji-)

Břetislav Kovářik

Playboy, USA

„Přestaň už, Willie, myslet na to, co by udělal tvůj otec, kdyby byl na tvém místě!“

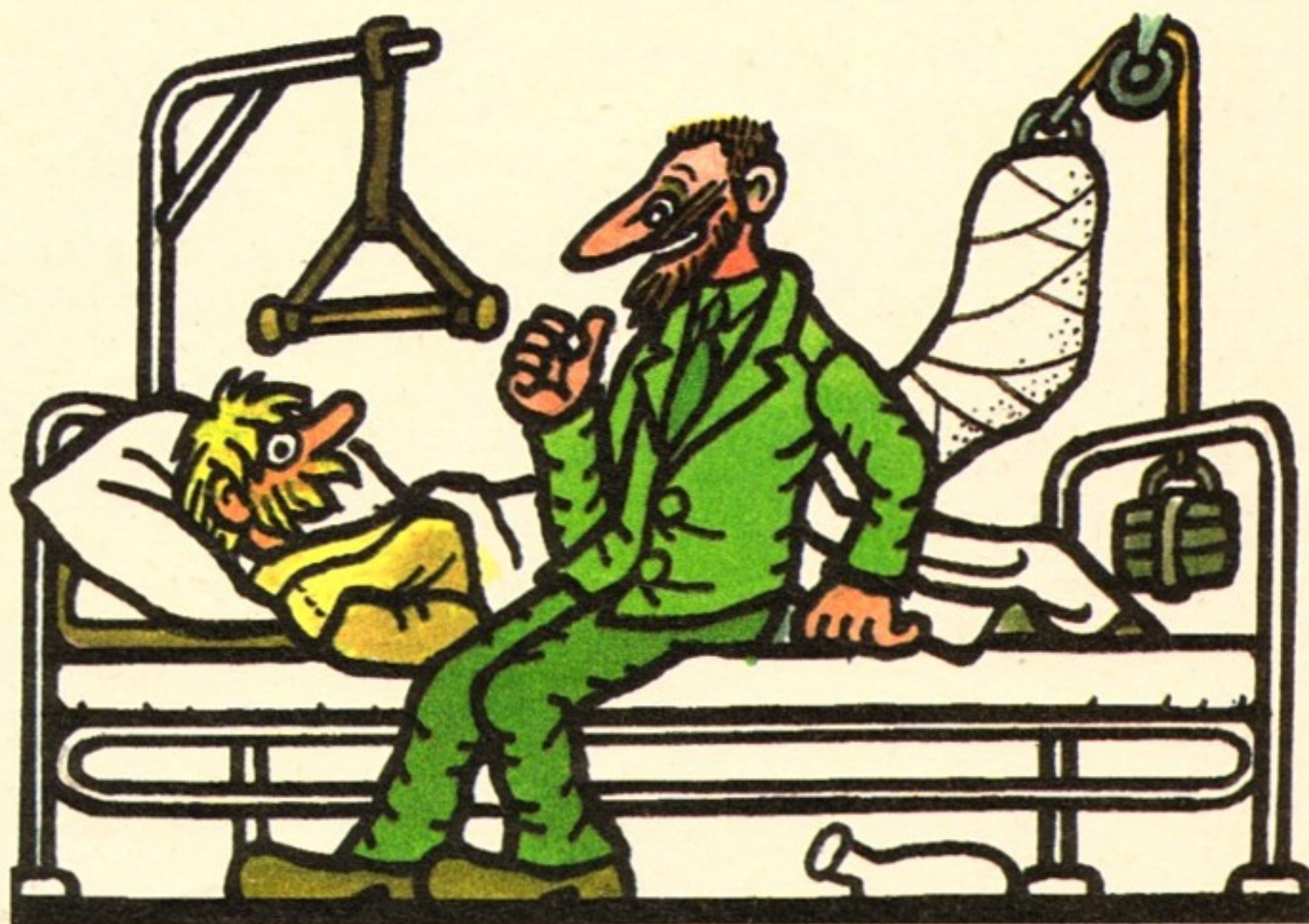
Václav Hradecký

● „Co jsi tak vystrašený?“
„Představ si, že jsem dnes ráno odešel z domu a celý den jsem byl nezvěstný.“

● „Pořád ty karty! Co jenom utratíš času!“
„No jo, zvlášť při míchání.“

● Na jednom hřbitově v Arizoně je pomník s nápisem: „Zde odpočívá Jack Murphy, který 8. dubna 1974 hrál s pěti esy.“

● „Lidi o vás říkají, že jste flegmatik.“
„Mně je to jedno.“

Neprakta—Švandrlík

„Tak už se nezlob, kamaráde! Opravdu jsem chtěl střílet kačenu divokou do boka!“

Břetislav Kovařík

● Jack šel kolem baru, když náhle ze dveří vyletěl Joe, proletěl vzduchem s roztaženými nohama a složil se před barem na silnici.
„Co blbneš, Joe?“ ptá se Jack.
Joe se rozzlobeně sbírá ze silnice a bručí:
„To bych rád našel toho darebáka, co mi vodvázal koně!“

ZDENĚK ROSENBAUM

Část dvacátá druhá, v níž Pravoslav Kruml překoná poslední překážku na cestě za svým dětským snem

Sehnat povolení není žádná legrace a Pravoslav se bál, že bude muset skládat bůhvíjaké zkoušky, například ze sestavování kolotoče, protipožárních předpisů a dějin mezinárodního dělnického hnutí. Na chodbě krajského národního výboru před dveřmi s nápisem Stanislava Housková, referent pro lidovou zábavu, proto dlouho váhal a přešlapoval, natahoval ruku po klice a zase vždycky ucukl, až to nakonec nevydržel a od těch dveří zase odešel. Ustupoval chodbou a přitom si polohlasně dodával odvahy, ale nešlo to, strach, že povolení nedostane a celé jeho úsilí se zhroutí, oběti budou marné, byl větší a hnal ho pryč. Dohnal ho až na konec chodby, k jiným dveřím, lepším, s tabulkou vyvedenou v mosazi, na níž stálo PhDr. Karel Blažek, místopředseda.

Zrovna když Pravoslav Kruml tabulku luštil, dveře se rozlétly a místopředseda se vyřítil. Málem se srazili — Blažek pohlédl návštěvníkovi do tváře, chvíli zaváhal a pak si ho s někým suverénně spletl.

„Á buď zdrav, Františku,“ zahalekal a stiskl překvapenému Pravoslavovi pravici. „Sakra, to je let, co jsme se neviděli, co? Jdeš za mnou?“

Vlekl přitom Krumla chodbou a nepřestával

mluvit, takže se Pravoslav nemohl dostat ke slovu. „Ale to je směla, člověče, já teď musím na vládu, hned pak mám poradu a večer schůzi. Žes nezavola, člověče? Na spolužáka já si vždycky čas udělám. Co vlastně potřebuješ? Mluv!“

„Povolení na kolotoč,“ hlesl Pravoslav nesměle.

„Já myslel, že byt,“ zasmál se soudruh místopředseda bujaře. „Tohle je maličkost!“ A bez dlouhých cavyků vstrčil Pravoslava do dveří, jichž se tolik bál.

„Boženko,“ zahulákal dovnitř, „vystav tadyhle Františkovi povolení, buď tak hodná. My jsme staří kamarádi! Že jo, Františku?“

Pravoslav polkl a kývl.

„Tak jo,“ hlaholil místopředseda, „já letím. A ty se někdy stav, Franto, ale nejdřív brkni. Nezapomeň brknout! A buď zdrav!“

Stanislava Housková byla referentka vlídná a ochotně se Pravoslava ujala. Jen ji zarazilo, že se nejmenuje František.

Pravoslav se ale už naučil lhát. Jakž takž.

„On si to Karel za tu dobu nějak popletl,“ odvětil bryskně, „a to jsme spolu seděli dva roky v jedné lavici...“

Vyznělo to trochu nejistě a úsměv na jeho tváři byl taky značně falešný, ale referentka byla spokojena:

„On nám tady taky všem říká Boženko, ačkoliv poslední Boženka tady dělala někdy před třemi roky!“

Rozradostněný Pravoslav se vracel domů, pohupoval aktovkou, občas nakopl nevinný kamínek. Vůbec mu nevadilo, že podvedl úřady. Měl, co potřeboval, a teď už ho nic nemohlo zadržet. Ze zapšklého badatele byl nyní rádný koncesiovaný kolotočář. Kolotočář, kandidát věd.

Ale mrcha život mu nachystal ještě jednu poslední léčku. Kousek od domova zvedl hlavu a spatřil, jak u vrátek stojí dr. Vaňková a tiskne palec na tlačítko zvonku. Nikdo nebyl doma a Vaňková se zklamaně chystala k odchodu.

Samozřejmě že se s ní nechtěl setkat. Ovšem na útěk nebyl čas a vhodný úkryt taky nebyl po ruce. Jediné iluzorní útočiště skýtaly dva kontejnery na odpadky. A doktor Pravoslav Kruml vůbec nazaváhal, vstrčil do jednoho z nich hluboko hlavu a půlku trupu a nedýchal.

A tak když dr. Vaňková procházela kolem kontejneru, viděla jen ruku, která odněkud z páchnoucí hloubi vydolovala plesnivý skrojek chleba a hrst slupek od brambor a položila ji na víko, vedle připravené aktovky. Opozornivě se uškříbla — tíhle lidi, myslela si. Spodina. Opravdu unapetytlich.

Ilustruje Michal Hrdý

Pokračování příště

KTERÝ TIP VYJDE LIP

Bezmocnost zákazníka v odděleních konfekce našich obchodů se stává téměř příslovečnou. „Štendry“ sice přetékají tuzemským zbožím, leč... Když je poutavá fazóna, za nic nestojí materiál. A když do oka padne materiál, odrazuje od koupi pro změnu fazóna. Bezmocnost přechází ve vztek, který padá na hlavy nákupčích obchodu (Jak něco takového mohli vůbec koupit!). Zda právem či neprávem, to je otázka. A právě na ni jsme chtěli najít odpověď.

Takřka obvyklou módní přehlídkou... Byla to módní přehlídka jako každá jiná. Na pódiu předváděcího centra obchodního domu MÁJ defilovaly dvakrát denně po jeden březnový týden manekýnky a předváděly jarní pláště, šaty, kostýmy, saka a letní sukně, halenky, šaty pro dívky a ženy mladšího i staršího věku. Čtyřiapadesát modelů jsme namátkou vybrali z kolekce státního podniku TRIOLA PRAHA, jednoho z našich největších výrobců dívčí a dámské konfekce. Právě z té kolekce, ze které těsně před námi vybírali a nakupovali či nenakupovali pro jaro a léto nákupčí Pražských obchodních domů PRIOR. Co koupili, to jsme v té chvíli sami nevěděli.

... spojenou s anketou... Diváky módní přehlídky jsme obsadili, aniž to tušili, do rolí nákupčích. Každý za sebe vybíral tři modely, které se mu líbily a které by si rád koupil. Shodne se výběr nákupčích a výběr diváků, budoucích zákazníků?

... a zakončenou neobvyklým rozuzlením. Divácké hlasy z ankety jsme sečetli. Výsledek byl zároveň odpovědí na položenou otázku. Smyli jsme vinu z hlav nákupčích. Jejich výběr se v případě dikobrazí módní přehlídky shodoval s výběrem diváků...

Obrazová zkratka. Pro ty, co nemohli přijít na dikobrazí módní přehlídku, jsme připravili fotografickou zkratku. Slavnostně představujeme tři modely, které získaly nejvíce diváckých hlasů.

Zvítězil dvoudílný černobílý komplet s úzkou sukní pro ženy středního věku. Na druhém místě stanuly dívčí letní červené šaty. Třetí příčku obsadily dívčí džínové šaty.

Protipólem vítězných buď ještě ty, které u diváků propadly. Ony čtyři modely, které manekýnky předvedly ve skupině, získaly minimální či žádný počet hlasů.

ALE! Právě že vždycky se za vším může objevit ono obávané ale. To naše, které doprovázelo módní přehlídku, má dokonce několik podob. Modely byly nákupčími obchodu vybrány, dokonce se líbily i zákazníkům, ALE mohou se v obchodech objevit třeba až po jarní či letní sezóně, ač jsou na jaro a léto určeny. Líbily se fazóny, líbil se i materiál, ALE stane se, že fazóna zůstane a materiál se změní. K horšímu. ALE může se dokonce stát, že to, co se z přehlídky líbilo a bylo obchodem na kontraktech nakoupeno, se na „štendrech“ vůbec neobjeví. Proč? Odpovědi na tyto otázky naleznete za týden, na stejném místě Dikobrazu, v pokračování, které jsme příznačně nazvali: QUIJOTIÁDA (čti kichotyáda).

A JEŠTĚ NĚCO ...

Líbí se vám divácky nejspěšnější modely? A položili jste si otázku, zda vůbec jsou módní? Nás napadla, ale na odpověď jsme si sami netroufli. A tak se na všechny tři podívejme ještě jednou, tentokrát očima vedoucí módní návrhářky Salónu Eva Heleny KRBCOVÉ.

„Vítězný model musel diváky zákonitě upoutat. Vybočoval z řady předvedených modelů. Především svým vzorem a barevností. Málokoho mohla neupoutat efektní černobílá kombinace. I když na druhou stranu si nemyslím, že dešén by byl příliš zajímavý. Stříhově jde o docela běžný model. Velice se mně líbily letní dívčí červené ša-

ty, které u diváků obsadily druhé místo. Jsem překvapena v tom dobrém slova smyslu, že si konfekce něco takového dovolila. Odvázala se stříhově i za cenu větší spotřeby materiálu. A džínové šaty? Nebudu se vyjadřovat, protože nejsem stoupencem džínové módy. Respektuji ovšem její

oblíbu (jak u mladší, tak i starší generace), která je dána snadnou údržbou.

Neodpustím si však stručný celkový dojem z přehlídky. Nelíbil se mi většinou použitý materiál a jeho barevnost. A myslím si, že konfekční návrháři zůstávají zbytečně u jednoduchých stříhů, zejména v nabídce plnoštíhlým ženám. Drží se vžitých zásad, které dávno nejsou platné. Mohli by pro ně udělat víc než doposud. Všimla jsem si, že většina předvedených modelů byla zařazena do luxusu. Podle mě luxusu neodpovídají. Když — tak pouze cenou.“

Tohle prostě konstatování módní návrhářky udělalo tečku za první dikobrazí sondou do světa konfekční módy.

- Připravila: Ida Rozová
- Foto: Andrej Šťastný

Bohumil Cepelcha

Dušan Pálka

„Taková lumpárna! Když mělo dojít k placení, tak vrchní utekl!“

Bape

„Máš to tady krásný. Odsud jsou vidět i světlý perspektivy.“

Václav a Petr Herinkovi

„Ne, já nejsem tatínek, já jsem referent pracovních sil a přišel jsem udělat předběžný nábor na některé učební obory našeho podniku.“

„Přejděte most a potom pokračujte po pravém břehu řeky,“ stálo ve vyděračském dopise a Axel Falk jednal přesně podle pokynu. Rostl tu hustý les a po deseti minutách chůze se Falka přece jen zmocnily pochybnosti. Nezašel příliš daleko? Nakonec tu myšlenku zavrhl, vyděrač byl určitě profesionál a věděl, co dělá. Pokračoval v chůzi. Někde blízko cvrlikal pták. Znělo to jako výsměch.

Jen jedenkrát podlehl Falk mužské slabosti, a už se mu to nevyplatilo. Ta ženská ovšem stála za to. Výstavní kus! Stačilo, aby se na něj zasmála, a už se mu podlamovala kolena. A jak dovedla v posteli vyvádět, mrcha! Myslel si, že ho miluje, a ona ve skutečnosti byla jenom volavka. Zatímco spolu řádili, její společník je tajně fotografoval. A teď se chystá Falka za jeho hloupost oškubat.

„Stůjte!“ přerušil náhle hrubý hlas jeho úvahy.

Falk se zastavil a pátravě se rozhlédl. Slunce právě vyšlo a jeho teplé paprsky proměňovaly vlhkou rosou v páru. Muž, který se vynořil za kmenem stromu, vyhlížel jako strašidlo. Strašidlo s punčochou na obličej.

„Co chcete?“ otázal se Falk. „Prachy,“ odpověděl vyděrač klidně. „Prachy za ty fotky.“

„A kolik jich máte?“ zkoumal situaci Falk.

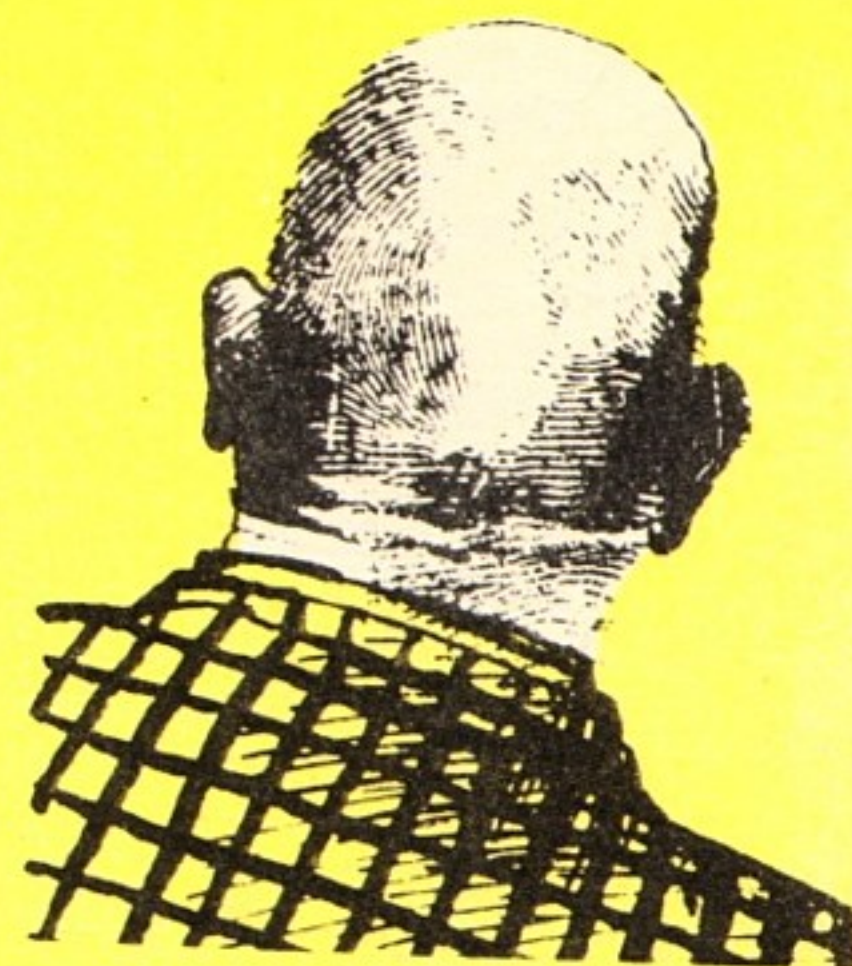
„Kolik?“ zasmál se muž. „Mám jich celé album. I s příslušnými detaily. Myslím, že padesát tisíc by za ně nebylo mnoho.“

Padesát tisíc. Tu sumu by Falk mohl zaplatit. Ale dá se věřit vyděrači? Ten chlápek teď říká padesát tisíc, ale brzy bude chtít dalších padesát a pak dalších, bude ho vydírat celý život... „Myslím, že se dohodneme,“ rozhodl se Falk a popošel blíže k maskovanému muži.

Vyděrač mu hodil album a nechal ho, aby se pokochal vzpomínkou na divoké noci strávené s tou blondátou bestii. Fotografie měly skutečně perfektní úroveň, a kdyby se dostaly do rukou novinářům, byl by z toho určitě skandál. Konec jeho slibné politické kariéry. „Dobrá,“ pravil Falk naoko sklesle. „Dám vám ty peníze, ale chci za ně negativy. Hezky z ručky do ručky.“

Muž svolil a ostatní už bylo dílem jediného okamžiku. Ve Falkově paži se náhle objevila železná tyč a prudce dopadla na vyděračovu hlavu. Byla to vražda beze svědků a Falk si byl jist, že i ta blondáta bestie bude mlčet. Jedině pták, který cvrlikal nad místem činu, by mohl vydat svědectví. Kdyby ovšem uměl mluvit.

Komisař Klinger se zprvu velice nedůvěřivě díval na nenápadného mužička, který se dostavil na komisařství a prohlásil, že by rád přispěl k objasnění té vraždy

PŘÍPADY KOMISAŘE KLINGERA 12.

na břehu řeky. Za hodinu po rozmluvě s ním však už seděl na komisařství i Axel Falk a na ruce měl pouta.

„Přiznáte se k té vraždě dobrovolně?“ otázal se ho Klinger přísně.

Falk se nenechal vystrašit a popřel, že by měl cokoli se zavražděným společného. Nebyl ten den vůbec u řeky, a pokud by někdo tvrdil, že ho tam viděl, vědomě lže.

„Máte pravdu, neviděli vás,“

odpověděl na to komisař. „Ale slyšeli.“

„Slyšeli?“ ušklíbl se nevěřivě Falk.

„Přesně tak,“ odušil Klinger a ukázal zatčenému nějaký podlouhlý předmět. „Víte, co to je?“

„To... to je mikrofon,“ vydechl Falk.

„Ano, mikrofon. Ale ne obyčejný. Je to směrový mikrofon, který používají lovci zvuku. Je velice citlivý a třeba zpěv ptáka zachytí i na vzdálenost větší, než je šířka řeky. Poslechněte si.“ Zmáčkl tlačítko magnetofonu a vzápětí se ozvalo známé ptačí trylkování. Potom uslyšel Falk i svůj vlastní hlas. Právě říkal: „Dám vám ty peníze, ale chci za ně negativy. Hezky z ručky do ručky.“

● Přípravuje Zdeněk Dvořák
● Autor předlohy Chuck Ladd

Den odešel do stmívání, vklouzl do něho jako Popelka do střevočků. A já si připadám jako Julie, ta Julie, co jí rodiče bránili vzít si Romea. Protože mně taky rodiče brání. Nechtějí, abych si vzala Davida, jelikož David je syn komediantský paničky. Tak jí říká můj tatínek. Komediantská panička. Jenom proto, že jezdí s Davidem po poutích a všelijakých jiných parádách a prodává trpajzlíky a dečky a řetízky s rozchechtanejněma muchomůrkama a balónky, všechno pěkně barevný a navoněný, aby to chytlo veškeré smysly, co jich člověk má. Davidova maminka taky dřív chodila po provaze, namouduši, provazolekyně se tomu říká, prostě kdesi v závratné výšce plandal provaz a na něj se vyhoupla k zbláznění krásná Davidova maminka, útla jako mladá bříza, oblečená jenom v takových těch plavkách, co se blýskají jako staniol, a vlasy se jí blýskaly zrovna tak, měla je posypané zlatým práškem. Vířily bubny a Davidova maminka kráčela vzduchem jako bohyně, jež sestoupila k pozemšťanům, usmívala se docela nebesky a všichni na ni jako na bohyni koukali. Taky na ni tak koukám, když teď sedí v tom svém krámku a drže a něžně nabízí lidem trpajzlíky a občas mrkne na mě a řekne, holka, ty jsi pro nás nevyrostla. A David řekne, ale mami. David opéká klobásy, dřevěné uhlíky blikají jako miniaturní lucerny, čtu si tu morseovku a objímá mě kouř tak fantastický, až se divím, že si lidé kromě klobás a chleba a zlaté hořčice nekupují do kornoutů i ten báječný dým, jenž pohádkově voní. Davide, řekla jsem, Davide, poslouchej mě chvíli, připadám si jako Julie, naši nechtějí, abych sem za tebou chodila, jsou děsný, ale na to já kašlu, Davide, já sem budu chodit až do skonání světa, i po smrti sem přijdu, to už bu-

EVA MICHOROVÁ JULIE

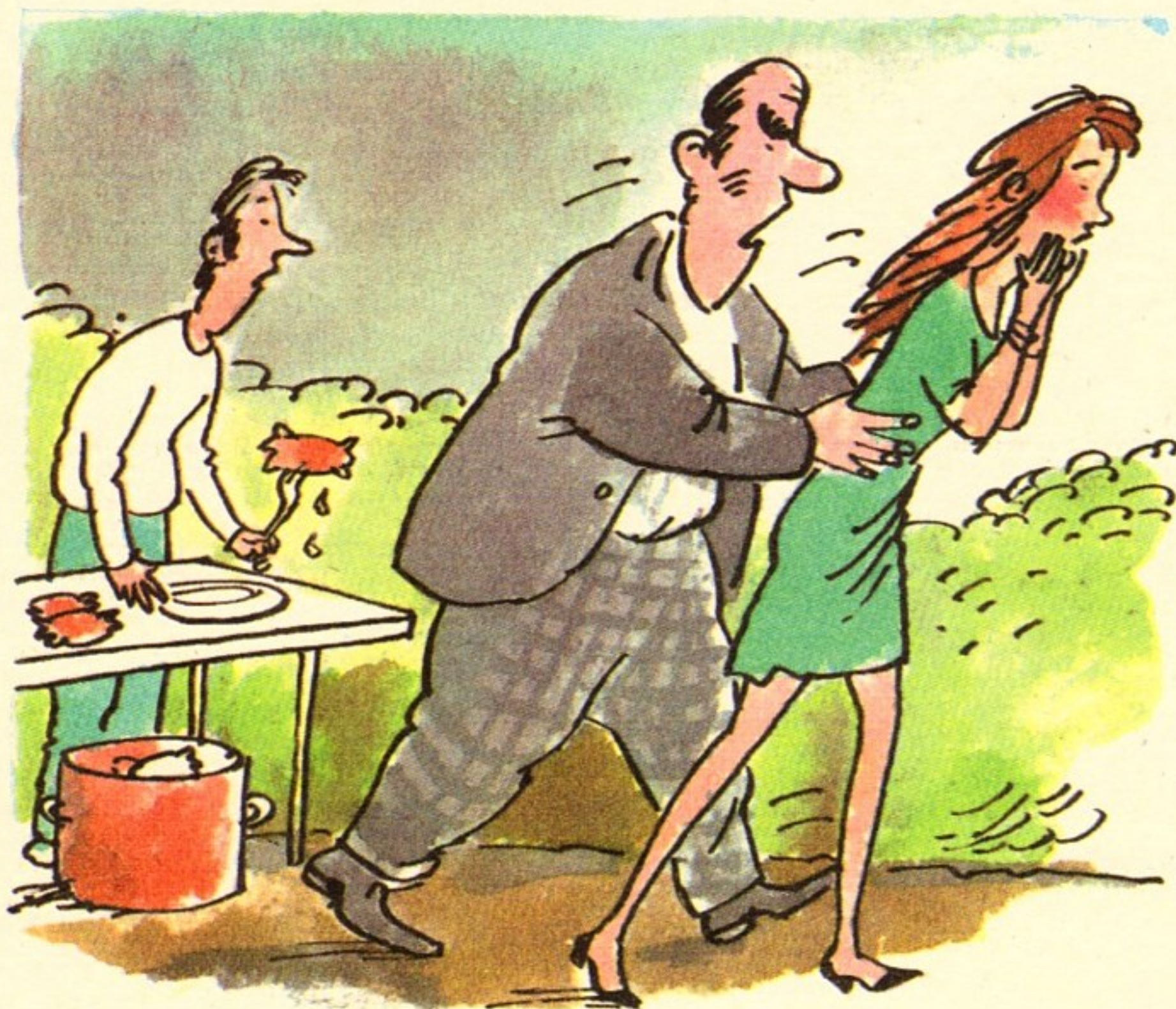
du duch v bílém kabátě a budu s tebou opékat buřty.

Fajn, řekl David, jsme jako Romeo a Julie, vzpomínáš si, jak Julie vypila tu divnou vodičku a byla od mrtvé k nerozeznání, to bys mohla zkusit. To zkusím, řekla jsem. Seženu ti placku rumu, řekl David. Nevím, nevím, řekla jsem, rum pi-

můj tatínek a popadl mě za loket, náramky z kočičího zlata začaly cinkat jako zběsilé a můj tatínek řval, až ty náramky přehlušil. Říkal, co si vlastně o sobě myslíš, náno, pro tohle jsme tě nevychovávali, pro tohle ne, chceme ti dát školy, vzdělání, abys měla jednou nějaký postavení, abys byla někdo, a ne nula, a ty se tady taháš s kašparem, kerej určitě nedodělal ani základní školu, huso, na gympl jsme tě dostali, chceme z tebe mít paní doktorku, bílej plášť abys nosila, a ty bys snad radši lepila umolousanýma rukama papírový růže, no to se mi snad jenom zdá, podívej se na mě, já mám svý jistý, jsem

plakala. Druhý den pozvali na kafe a buchtu toho šplhouna Karáska z béčka, prý abych se seznámila s někým, kdo má úroveň, protože Karásek z béčka chce studovat na doktora a každému o tom vykládá. Do-hazovači jedni. Dost mě naštváli. Karásek, vlastně hrabě Paris, seděl v obýváku a foukal do kafe, mrkla jsem do zrcadla, uhladila jsem si vlasy a sukni, na hlavu by to chtělo klobouk, ne, tátovu kostkovanou čepici s kšiltlem, ne, raději tu černou chmelovou hučku, rozrazila jsem dveře a povídám: než bych se vdala za Parise, spíš s cimbuří tamté staré věže skočím, tam, kde jsou vrazi, půjdu, pelešit se budu s hady, dám se spoutat s šelmou či zavřít do kostnice po krov plné chrastících koster, hnátů smrdutých a lebek bez čelistí... Nejsi nějaká divná, řekl Karásek a utekl. Vzдал to podezřele rychle. Hrabě Paris o Julii přece bojoval. Možná, že nestojím za to, aby se o mě bojovalo. Jsem nula. Karásek se nebude zahazovat s holkou, která opéká na pouti klobásy. Karásek se stane panem doktorem. Bude nosit bílý plášť a bude operovat a bude říkat, sestro, podejte mi skalpel. Jsem hloupá. Zastavím Karáska před školou a řeknu mu, jestli nemá chvíli čas. A Karásek řekne, no vidíš, teď už mluvíš docela normálně, u vás doma jsi mi připadala jako cvok. A budeme courat parkem a Karásek mi bude vyprávět o pitvách.

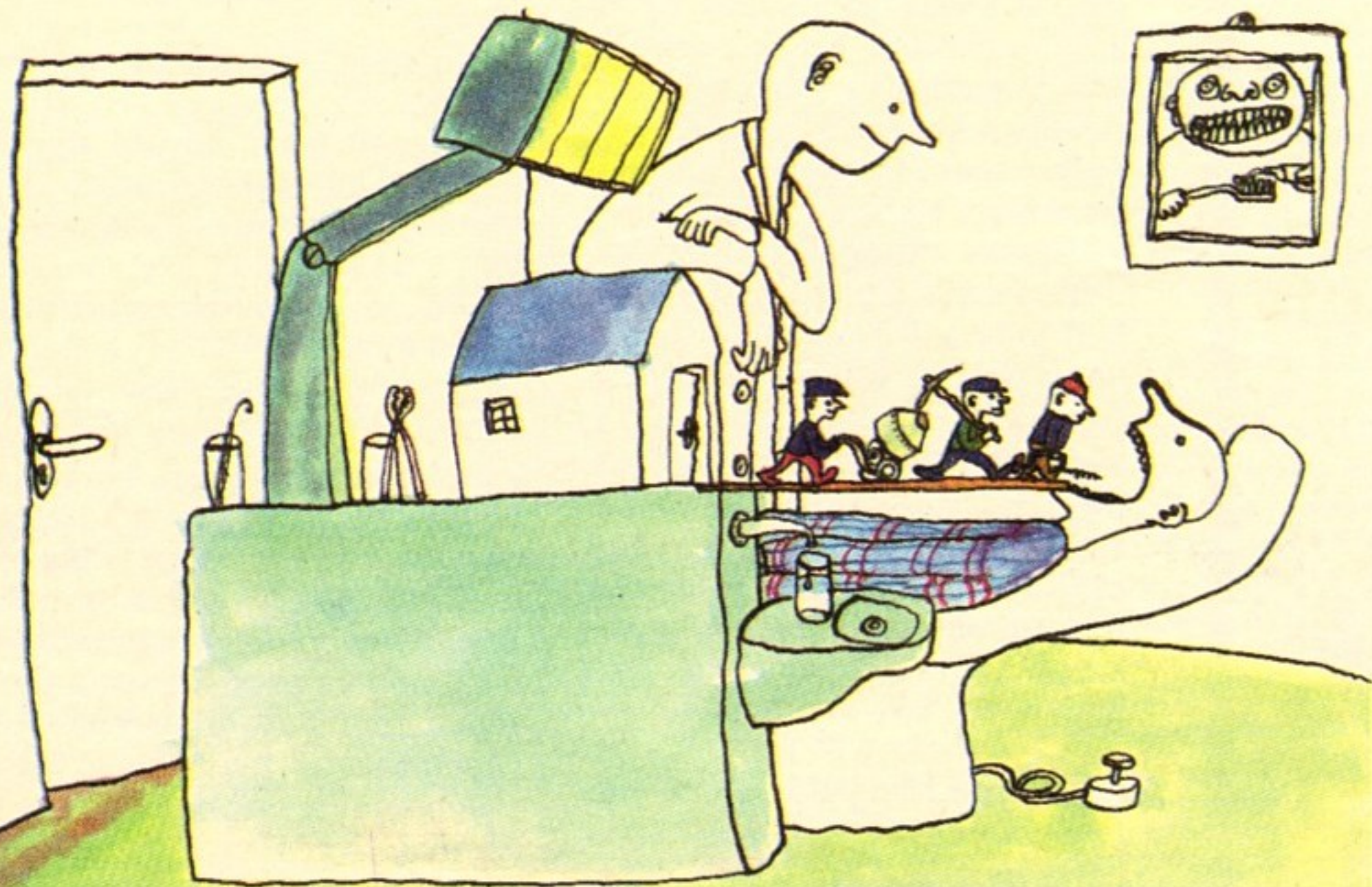
Je to ale dneska svět. Julie se vykašle na Romea a uhání hraběte Parise. No a co. Karásek něco dokáže, to vím docela jistě. A já? Kdoví, jestli budu mít na nějaká velká studia hlavu. Někdy si připadám úplně dutá. Tlustý knihy mě nebaví. Třeba ani doktorka nebudu. Ale když si vezmu Karáska, budu aspoň paní doktorová. To nezni špatně.

Ilustrace Miloš Kánský

je pan Krátký z našeho domu, a když se motá po schodech, nevypadá jako mrtvý, ale spíš jako slabomyslný. A David chtěl něco říct, jenomže už to nestačil, z houští se vyhrnul

študovanej, jsem inženýr, mám pod sebou lidi, něco jsem dokázal, sakra, a nekoukej na mě tak pitomě, nebo ti jednu vrazím. Tatínek hovořil a hovořil a dovlekl mě domů a maminka

Michal Hrdý

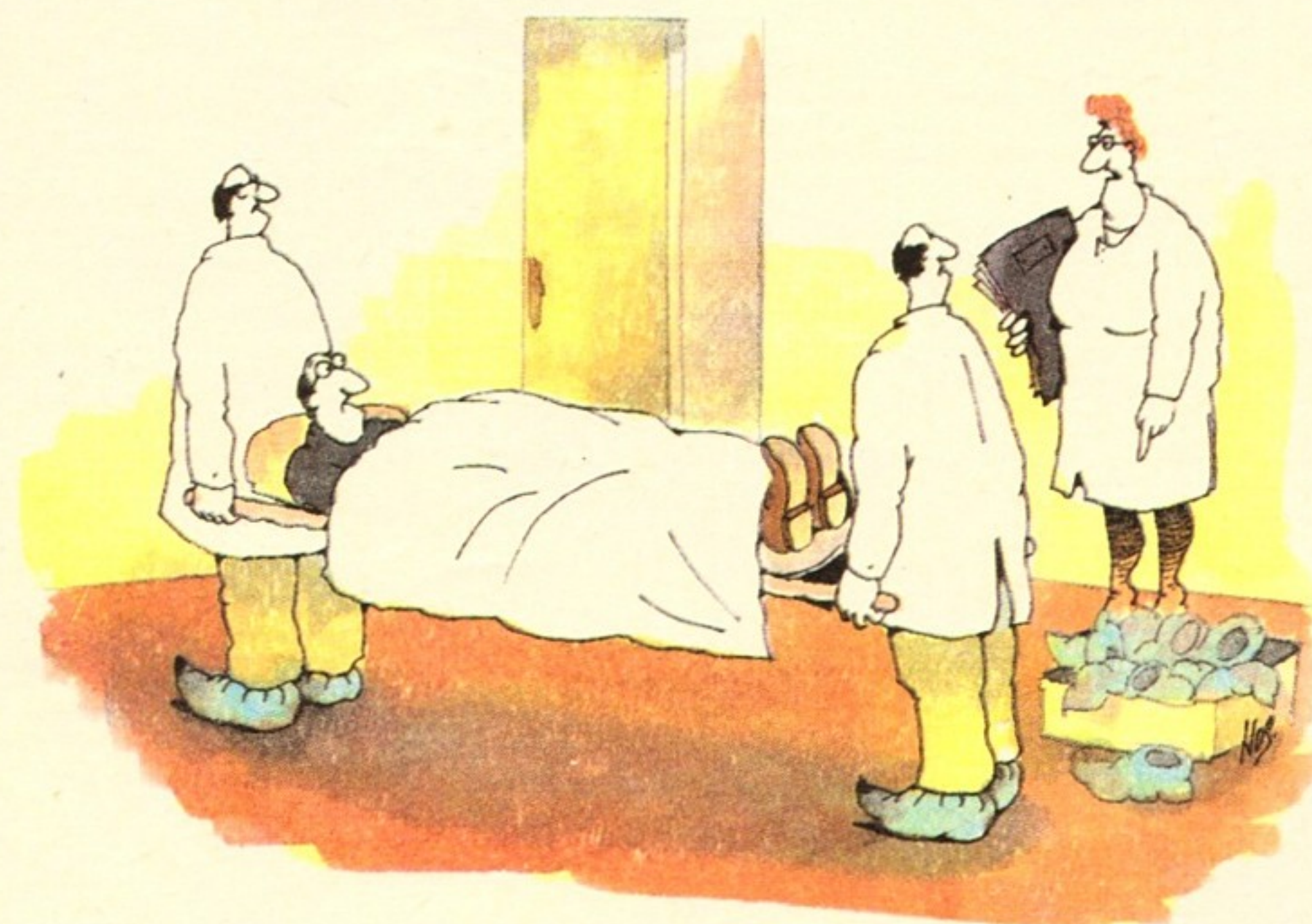
Jaroslav Pop

„Sehnal jsem ti pravou džinovinu.“

„Nalejte mu frňana, nebo mě snad nepolíbí!“

Petr Urban

„Návleky!“

Novák - Skoupý

NA ZAHRÁDKU S MOTYČKOU (Dušanem)

Vaše dotazy se stávají čím dál tím odbornější, též svědčí o tom, že někde je chyba. Zřejmě starosti, které se svou zahrádkou máte, potlačují váš smysl pro humor. Je také možné, že na vině jsme my, protože se snažíme budít zdání, že všemu rozumíme — což je pochopitelně omyl. Bude se snažit to prakticky dokázat. DOTAZ: Můžete poradit, jak mám bojovat proti chodícím škůdcům ovocných stromů?

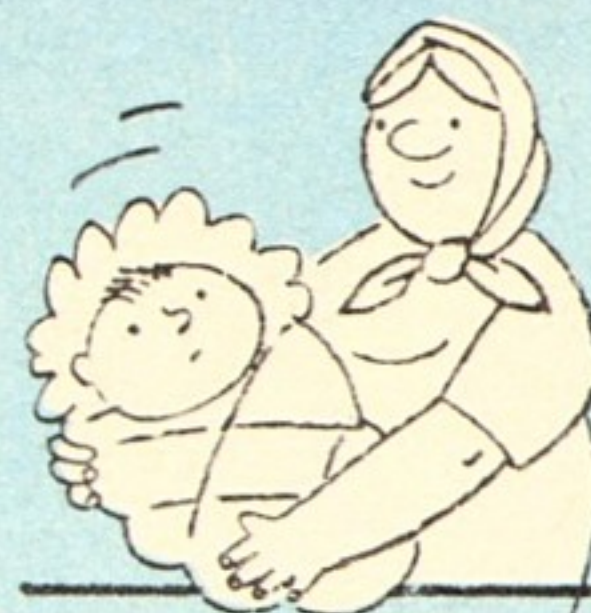
J. K. Okrouhlo

ODPOVĚD: Za odpovědného redaktora odpovídá Dušan (kresbou).

dikobraz
SATIRICKÝ A HUMORISTICKÝ TÝDENÍK
nositel vyznamenání
Za vynikající práci

Šéfredaktor Jindřich Bešta, zástupce šéfredaktora Jiří Bartoš, sekretář redakce Jiří Ševčík. Výtvarnou část má na starosti Jiří Daniel a literární Zdeněk Dvořák. Redakce: 112 86 Praha 1, Na Florenci 3. Telefon: 232 34 51, 232 16 34, 232 26 51. Vydava Rudé právo, vydavatelství ÚV KSČ. Tiskne Svoboda, grafické závody, n. p., Praha 10-Malešice. Rozšiřuje Poštovní novinová služba. Informace o předplatném podá a objednávky přijímá každá administrace PNS, pošta a doručovatel. Objednávky do zahraničí vyřizuje PNS — ústřední expedice a dovoz tisku Praha, závod 01, administrace vývozu tisku, Kovpakova 26, 160 00 Praha 6. — Cena výtisku 2 Kčs. — Neobjednané příspěvky nevracíme ani se k nim nevyjadřujeme. O přijatých autory nejdéle do měsíce sami vyrozumíme. © Rudé právo, Praha ISSN 0012-284X

ÚSUDEK NA OSUD LIDÍ

v určitou dobu:
1. 6.—7. 6.

podle hvězd a Dikobrazu
tak, jak se narodili

23. 12.—20. 1.

● Kdyby vás zachvátil pocit opuštěnosti, s čímž se dá počítat zejména u narozených v prosinci, vzdorujte mu zvýšenou aktivitou. U těch, kteří pociťovali zdravotní potíže, dojde ke znatelnému zlepšení. Na obzoru je překvapující setkání.

21. 1.—19. 2.

● Přecházíte do rozumového období. Mnozí jej využijí, aby zhodnotili dosavadní vývoj věcí, a naskytá se tu příležitost stanovit si cíle pro další období. Váš vztah k nejbližším se bude trochu komplikovat. Vaše racionální úvahy nebudou přijímány všemi stejně.

20. 2.—20. 3.

● Očekávejte příliv energie, ale ne rovnoměrně u všech v tomto znamení narozených. U zklamaných a opuštěných lze počítat se změnou. Proto nezhazujte šanci, která se vám naskytne. Trochu ostražitosti však neuškodí, ale zase ne příliš.

21. 3.—20. 4.

● Vyrovnaná nálada, lepší se vnímání, soustředění a paměť. Využijte toho k úředním jednáním a řešení složitějších rodinných záležitostí. Je období na návrhy k zlepšení práce a na prosazení zlepšovacích návrhů. Svobodné dívky si malinko zkomplikují život.

21. 4.—20. 5.

● Celkově dobré a vyrovnané období. Čekají vás úspěchy. Budete se muset rozhodovat, ale o příjemných věcech. Zlepšení vztahů v příbuzenstvu, zejména mezi rodiči a dětmi. Je čas plánovat dovolenou.

Zdravotní potíže, pokud nějaké byly, začnou ustupovat.

21. 5.—21. 6.

● Citové období trvá. Zdá se vám, že žijete v určitém útlumu a také se dříve unavíte než jindy. Vyžaduje to od vás delší odpočinek a rozptýlení, nejlépe v přírodě. Máte určitou možnost zlepšit svoje postavení.

22. 6.—22. 7.

● Rozhodně se vám vyplácí zvýšená tolerantnost k vašemu okolí. Možná, že budete mít pravdu vy, ale raději ustupte, nepůjde o žádné světobornosti. Možné obtíže v partnerském vztahu lze zvládnout jen mezi těmi, kterých se týkají.

23. 7.—23. 8.

● Půjde o dobré období. Vaši sebedůvěru ještě zvýší dosažení dávno stanoveného cíle. To vám dodá i odvahy k řešení spleťového problému, který dlouho odkládáte. Citový život bude probíhat bez větších změn, pokud ovšem nejde o osobu narozenou ve stejném znamení.

24. 8.—23. 9.

● Stanete se středem společnosti, pokud ovšem vyhledáte příslušnou příležitost. Příjemné pocity z uznání. Naproti tomu si dejte pozor na rukodělnou činnost — možnost úrazu. Lépe vám prospěje oddech s knihou v ruce.

24. 9.—23. 10.

● Nepospíchejte nikam. Řešte věci s rozvahou — ukvapenost by vám mohla jenom uškodit. Nezapomínejte, že lépe pořídíte, když budete jednat vlídně a s taktem. Rozhodně se nesnižte k tomu, abyste problémy, které se vyskytnou, řešili z pozice síly.

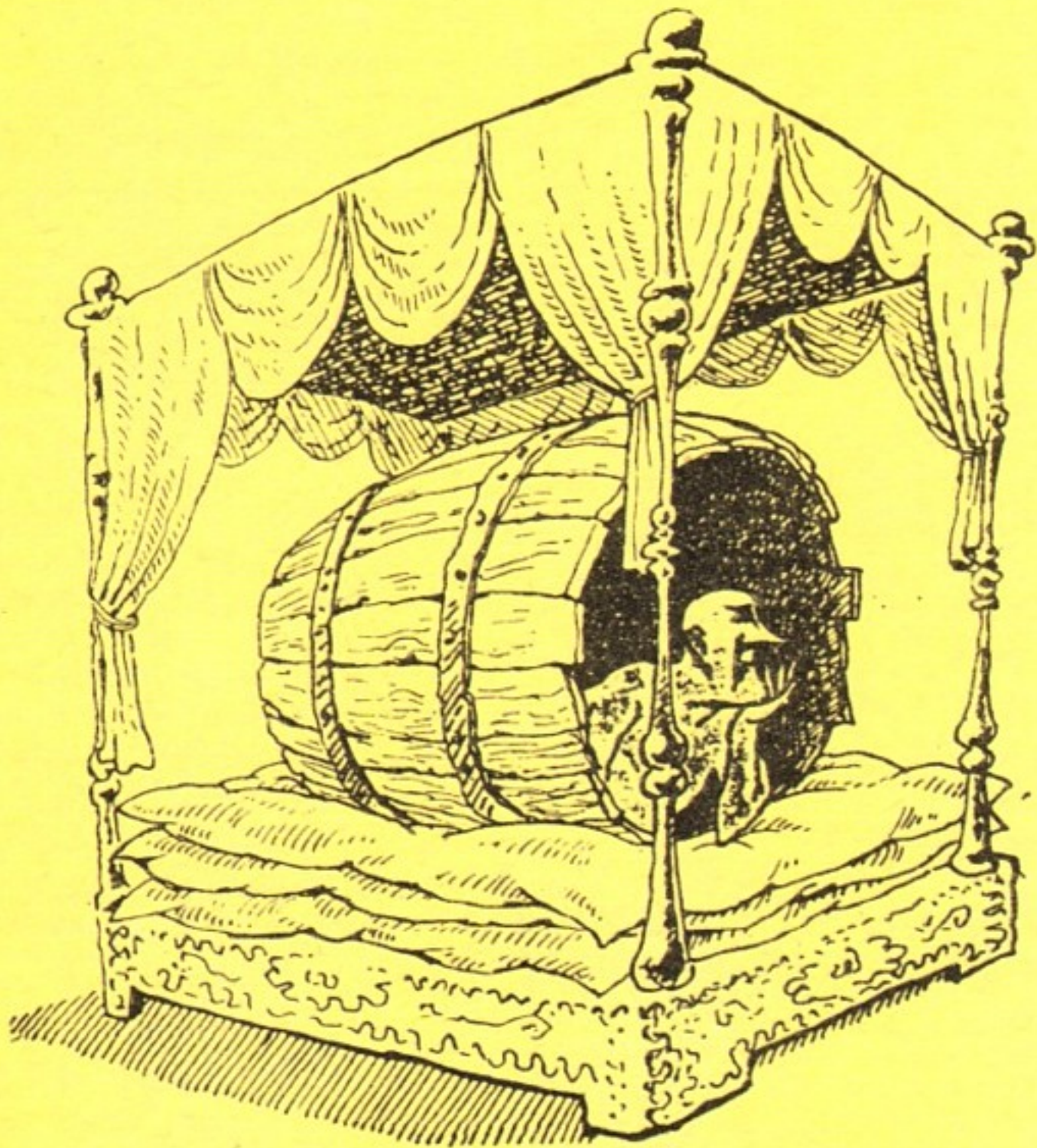
24. 10.—22. 11.

● Pokračuje citové období, které vám pomalu slábne a převažuje rozumovější přístup k věcem. Fyzická forma by se měla výrazně zlepšit. Narození po 15. 11. se pravděpodobně dočkají finančního zlepšení své dosavadní situace.

23. 11.—22. 12.

● Úspěchy čekají osoby zaměstnané v technických oborech, neboť doba přeje logickému a konstruktivnímu myšlení. Ostatní profese však mohou využít právě logiku k vyřešení některých svých problémů. Pozor na jednání s neznámými osobami!

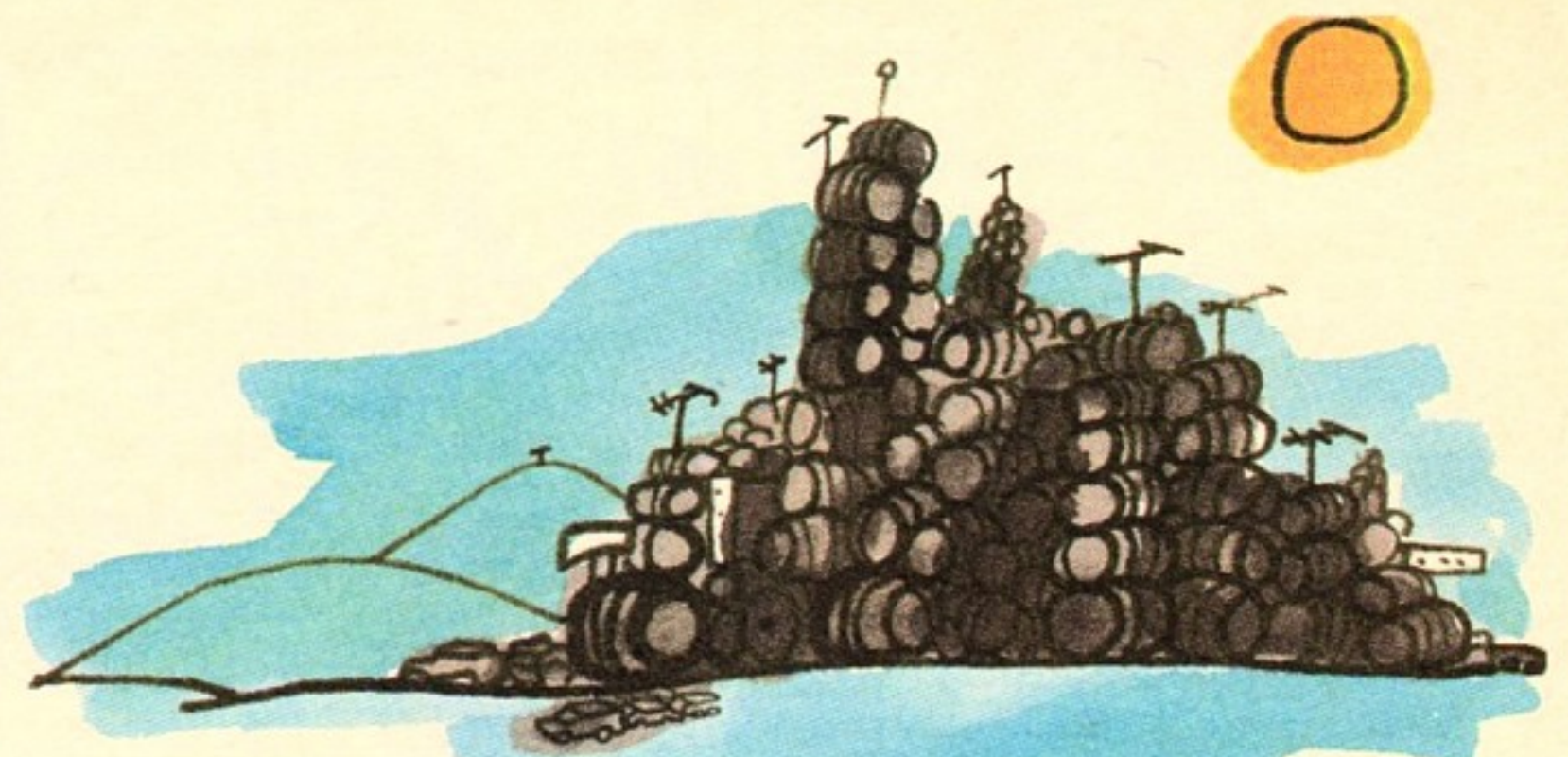
Schůzka s **DIOGENEM**

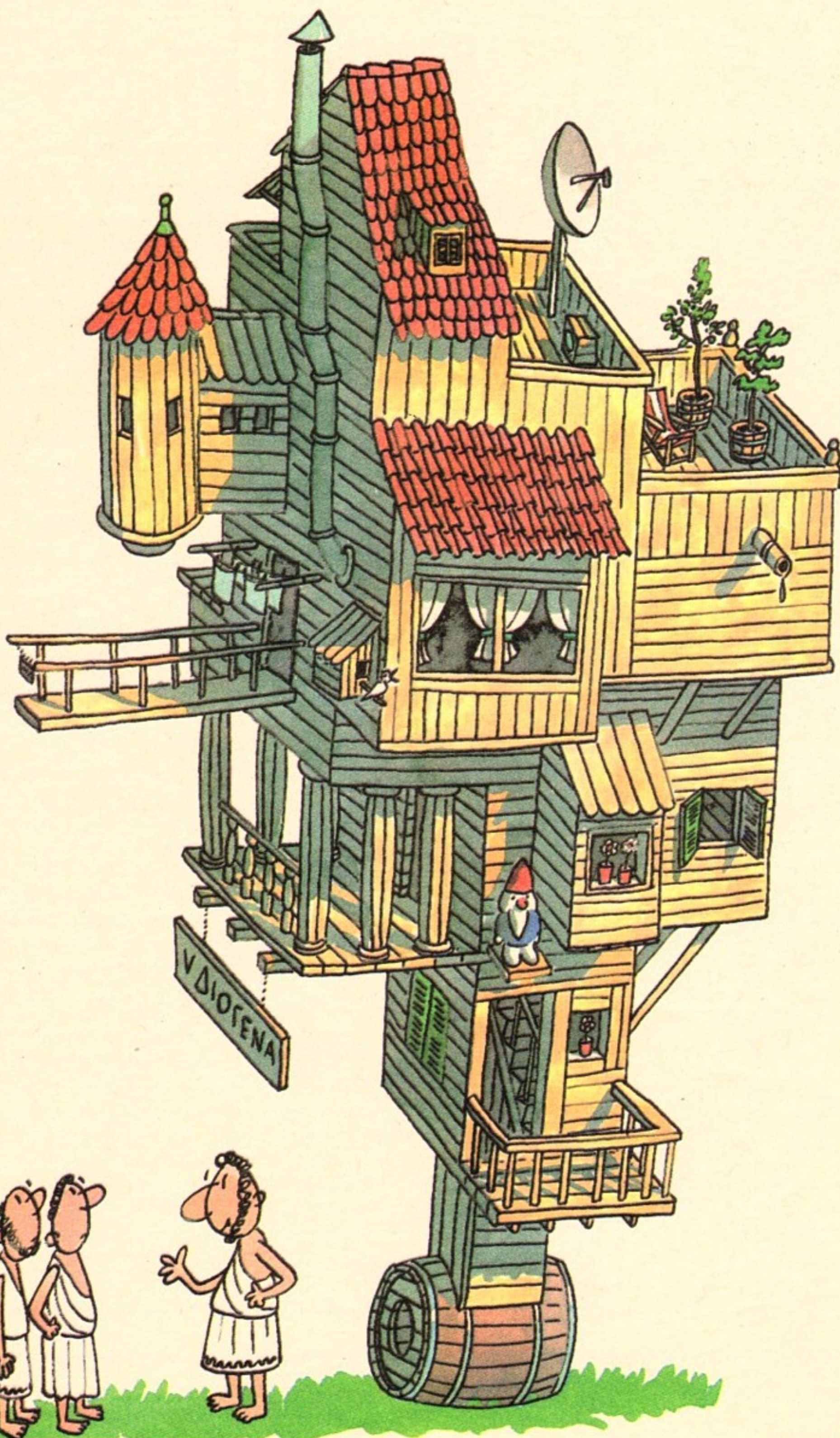
A samozřejmě i s jeho sudem. To je také to první, co každého z nás napadne, když zaslechne jméno Diogenes. Je to jako s velbloudem — každý si hned vybaví hrb. Přitom jsou velbloudi různí: dvou-, jedno-, a dokonce i bezhrbí (viz křížovky). Také Slovník antické kultury z roku 1974 (už tehdy stál 140 Kčs — dnes byste se nedoplatili) uvádí těch Diogenů pěkně v řadě za sebou pět. A také různých. V sudu žil, jako nashvál, až ten pátý, zvaný ze Sinópy a žijící asi 400–323 př. n. l. Ale nemyslete si, že snad šlo o nějakého patrona opilců. Kdepak — do sudu se nedostal proto, že se mu chtěl podívat na dno! Byl to naopak „kyník“, hlásající nutnost oproštění od všech vášní, a šel v tom sám příkladem. Proto se usídlil ve velkém hliněném sudu, kterého k takovému účelu užívali jen největší chudáci. To vše Diogenes činil dobrovolně, a ne jako váš řezník, který ve vile garážíje escorta, ale do práce jezdí olezlým trabantem!

Ivan Hanousek

Kresba: M. Zlatkovskij, SSSR

Josef Pospichal

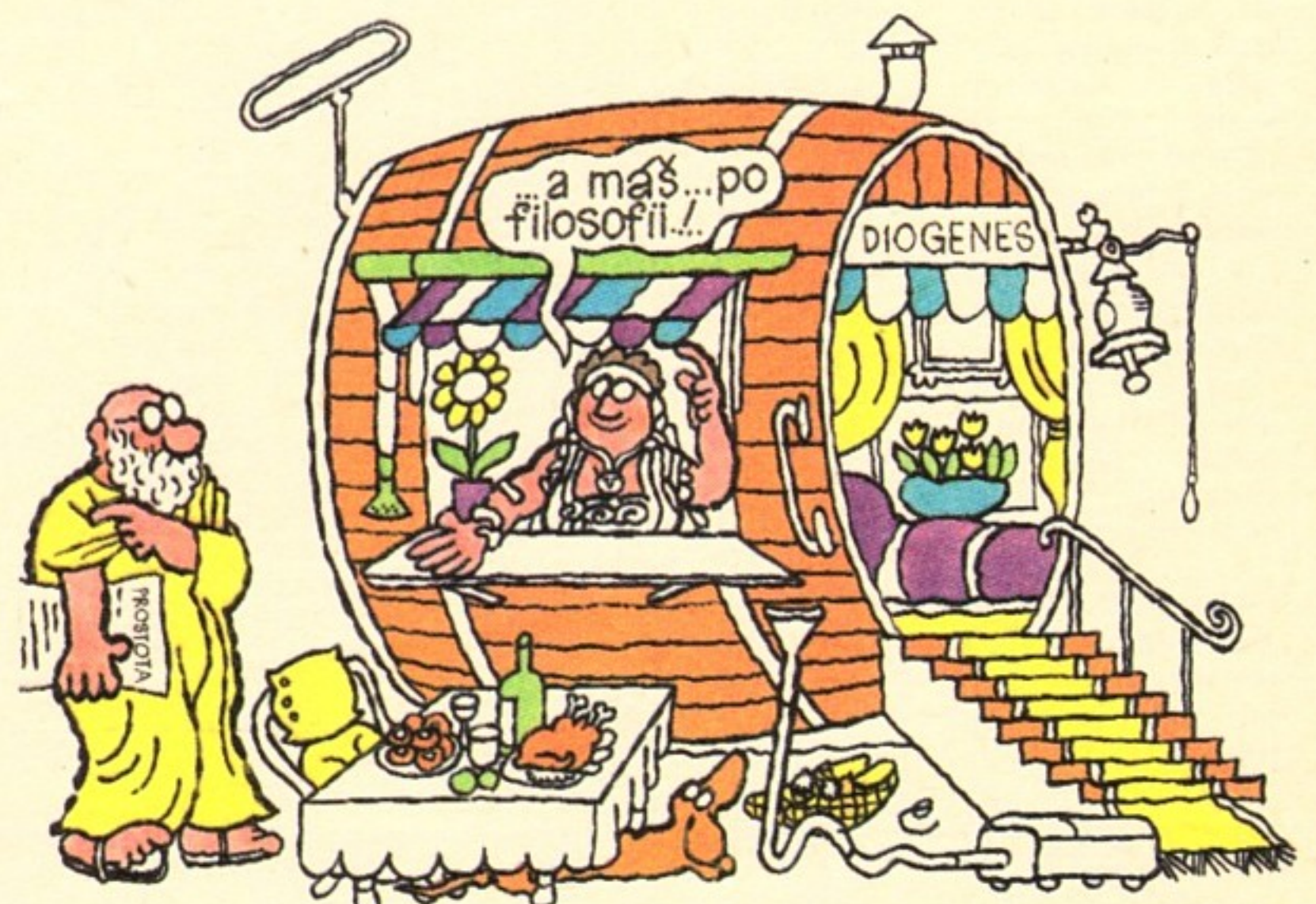
Pavel Rak

„Začalo to úplně nenápadně — vyříznul jsem si tam díru, abych se mohl trochu narovnat.“

TO JE TOHO! JOHNNIE WALKER
BYDLÍ VE FLAŠCE OD WHISKY!

Pavel Rak

Bohumil Ceplecha

Příště: Schůzka s PIRÁTEM